

8. Afsnit

Forfatteren Lars Nibelvang (Lars P. Larsen), blandt venner kaldet Lasse. Født 1879 død 8. januar 1948

8.1 Kildematerialet.

Det materiale, der belyser Lars Nibelvang som menneske og hans relation til og opfattelse af Martinus, har vi hovedsagelig i de artikler, som Lars Nibelvang selv har skrevet i tidsskriftet Okkultisten, og de artikler som andre har skrevet om Nibelvang i samme tidsskrift. Endvidere har vi de to bøger som Nibelvang har skrevet: ”Er døden en illusion?”, 1933 og ”Guddomsbegrebets udvikling i okkult belysning”, 1941. Vi har også nogle oplysninger i de to bøger ”Martinus erindringer” og ”Martinus som vi husker ham”.

Under udarbejdelsen af denne bog fik jeg endnu et overordentligt vigtigt kildemateriale til min rådighed, nemlig Lars Nibelvangs manuskript til en bog om tiden lige før, under og en årrække efter at Martinus fik kosmisk bevidsthed. Den periode hvor Lars Nibelvang og Martinus var sammen næsten daglig. I dette manuskript beskriver Nibelvang ikke alene hvad der skete med Martinus i denne periode, men giver i manuskriptet også indirekte en beskrivelse af sig selv. Dette manuskript har jeg fundet så værdifuldt for forståelsen af stoffet, at jeg har medtaget det i sin helhed i appendiks A her i bogen.

Herudover har vi en række breve skrevet af Helmer Fogedgaard, redaktør og udgiver af tidsskriftet Okkultisten, i årene 1940 til 1943. Brevene er skrevet til Lars Nibelvang som var medarbejder og skribent ved Okkultisten, og i disse breve tilkendegiver Fogedgaard sit syn på Lars Nibelvang som menneske, og beskriver Nibelvangs evner som skribent. Disse udsagn af Fogedgaard lægger jeg stor vægt på i beskrivelsen af Nibelvang, idet Fogedgaard selv var en meget dygtig og klart tænkende skribent

med stor indsigt i åndelige emner. De vigtigste breve er gengivet i 9. afsnit i denne bog.

8.2 Min begrundelse for specielt at beskæftige mig med Lars Nibelvang.

Af historisk interesse er det af betydning at se, hvad der blev skrevet om Martinus og hans kosmologi i såvel den almindelige presse som i tidsskrifter, der specielt behandlede åndelige emner.

Jeg har omtalt artiklerne i den almindelige presse i 18. Afsnit: ”Martinus forhold til pressen” hvor man får et indtryk af det almindelige syn på Martinus.

Det er imidlertid meget interessant specielt at se, hvordan mere åndeligt indstillede tidsskrifters skribenter ser på Martinus. Her er tidsskriftet Okkultisten i centrum.

I dette tidsskrift er det specielt de to skribenter Lars Nibelvang og Helmer Fogedgaard, der skriver om Martinus og hans kosmologi.

Da de to skribenter har hver sit specielle forhold til Martinus, er det imidlertid formålstjenligt at dele beskrivelsen op, så vi ser på dem hver for sig. I dette afsnit ser vi på Lars Nibelvang og hans artikler.

For at give læseren de bedste forudsætninger for at forstå Lars Nibelvang, er det nødvendigt indledningsvis at give læseren en kort gennemgang af Nibelvangs relation til Martinus, og hans baggrund for at forstå Martinus.

Lars Nibelvang var den person, der stod Martinus nærmest i den allerførste tid efter Martinus fik kosmisk bevidsthed. Nibelvang blev i daglig tale

8.1 - Lars P. Larsen som 33 årig, fotograferet i 1912. - hm

kaldt Lasse. Han var den eneste i Martinus meget lille omgangskreds, der havde forudsætning for at forstå, hvad der skete med ham ved hans åndelige indvielse. Denne kosmiske bevidsthedstilstand var for Martinus noget helt ukendt og uprøvet. Nibelvang havde naturligvis ikke selv oplevet at få kosmisk bevidsthed, men han havde fra sine studier af åndelige emner en forståelse af, hvad det kunne indebære at have Kosmisk bevidsthed.

Herudover var Nibelvang også den person, hvorpå Martinus kunne afprøve sine nye åndelige evner

og muligheder, derved, at Nibelvang kunne stille Martinus relevante spørgsmål om åndelige emner og forstå, hvad Martinus efterfølgende forklarede ham. Nibelvang kunne også påpege hvis Martinus ikke beskrev, hvad han ville sige, på en tilstrækkelig klar og forståelig måde. Alt dette kunne Martinus udnytte i sine bestræbelser på at formidle sine budskaber til sine medmennesker på den aller bedste måde. Dette har Nibelvang beskrevet i det nu genfundne manuskript, som er gengivet i sin helhed i appendiks A.

Nibelvang støttede Martinus økonomisk lige i starten. Nibelvang beskriver de økonomiske problemer i sit manuskript i afsnittet "Under Fattigdommens Svøbe". Denne støtte gav Martinus mulighed for at gå i gang med sit livslange arbejde på heltid, og ikke som en fritidsbeskæftigelse om

8.2 - Lars P. Larsen og hans første kone Marie. De blev skilt omkring 1920, inden Martinus fik kontakt med Lars Larsen. Billedet er fotograferet omkring 1918/19. - hm

aftenen efter en hård arbejdsdag. Efter nogle år trak Nibelvang sig tilbage fra samværet med Martinus, idet han følte sig tilsidesat, da Martinus valgte Erik Gerner Larsson som sin sekretær og nærmeste medarbejder. Nibelvangs skuffelse var så vidt jeg kan se ikke baseret på, at han følte han skulle være den eneste rigtige for Martinus at have som nærmeste medarbejder, men nok fordi han følte at Erik Gerner Larsson ikke var i besiddelse af den åndelige udvikling, som ville være bedst for Martinus (et synspunkt som deltes af andre der stor Martinus nær). Dette at Lars Nibelvang trak sig tilbage fra Martinus, har for eftertiden bragt Nibelvang i et noget dårligt lys, hvilket jeg efter mine studier af situationen ikke synes er berettiget, idet Nibelvang var et overordentligt kærligt menneske, der ikke som sådan ønskede at føre sig frem, men gerne ville støtte Martinus på den allerbedste måde. På trods af at han følte sig skubbet til side, så Nibelvang altid Martinus kosmologi som det bedste han nogen sinde havde stiftet bekendtskab med, og derfor forsvarede og fortolkede han Martinus kosmologi i sine artikler i Okkultisten.

For at vi kan få den fulde forståelse af Nibelvangs forudsætninger for at forstå og værdsætte Martinus kosmologi, må vi lige indledningsvis skitsere Nibelvangs baggrund.

8.3 Lars Nibelvangs baggrund for at forstå Martinus fra første færd.

Lars P Larsen blev født den 20. september 1879, og var således 11 år ældre end Martinus. Hans far var købmand i Vridsløsemagle som ligger vest for København mellem Sengeløse og Ledøje. Hans far kørte også ud og spillede til fest mod betaling. Den lille Lars tog ofte med sin far når han skulle ud at spille. Det var sikkert her at han fik lyst til selv at blive musiker. Lars P. Larsen som han hed på dette tidspunkt boede hele sin barndom her og fik på den måde et godt kendskab til mange mennesketyper, som han senere skrev små historier om til Politikens Magasin. En skribentvirksomhed der også gav ham en vis indtjening.

Han samlede på et tidspunkt syv af artiklerne i et manuskript, som han havde tanken om at udgive som bog. Den blev dog aldrig udgivet. Den havde titlen: "Fra Sokkelund Herred" med undertitlen: "Kulturbilleder af Lars Nibelvang". De historier

8.3 - Forside af "Politiken Magasinet" med overskrift til Lars Nibelvangs artikel "Jens Cocktails jubilæum"

med tegning udført af Ungermann, 1943. - e

han havde valgt optrådte som selvstændige afsnit i bogen under titlerne 1) "Mosernes Trælle", 2) "En fattig Mand", 3) "Kirsten Lars Pæs' Album", 4) "Per Klink", 5) "Flinte Niels" (bearbejdet sagn), 6) "Efter Kirketid", 7) "Jens Cocktail's Jubilæum".

Han skiftede på et tidspunkt omkring 1933 navn fra Lars P. Larsen til Lars Nibelvang, fordi han af og til blive forvekslet med Gerner Larsson på grund af deres næsten ens efternavne. Han hed blandt venner aldrig andet end Lasse.

Han blev uddannet som musiker. Fra en meget ung alder havde han også interesseret sig overordentligt meget for åndslivets problemer, og havde studeret såvel mange af østens religioner, som Antroposofi og Teosofi. Altsammen for at finde sandheden om livet.

Lars P. Larsen blev gift med Marie, men blev skilt fra hende et årstid før han stiftede bekendtskab med

noget kønt
n, for den
det havde
omgivet af
nd at ligge
for øvrigt
de bredte
var rigtig
egne var
le Tønder
i Grøndal
lidt højt
ndby på
ekte Hus
behageligt
ba en stor
Vinding af
fighus og
ken. Gac-
lden lyk-
de mange
bl var det
g føet til
re en har-
dem Frem-
bet dem i
a med en
Gade, der
sender, at
bet. Paa
og Huse
beladende
i sig saa
i „Hulby-
Daardene
g der var
Bladderne

ti, Søder
for øvrigt
var" og
st. Kom
m nat-
seskoene,
for „Jens
alle Døde
spyttede
blid på
at luge
I. Enhver
levnede
ens Kar-
br tidligt
get, fordi
sig i for-
de aliaet
ind kom
na abso-
lutter, id,
indtil
med Søg-
ne over-
rummen-
te. Ma-
bet; men
f. synes
de dene
beskille

„HULBYLILLE” - EN SJÆLLANDSK LANDSBY

Landsbyliv i 80'erne inden Demokratiet og Oplysningen holdt deres Indtog i de afsides Egne af Landet

Af LARS NIBELVANG — Tegning af SIKKER HANSEN

Tumsekte rugede fremdeles over „Hulbylille” og Omegn. Man var ikke særlig stiv i Vorherre, til Gengæld var man inderlig overbevist om Djævlens, Troldens og Gengangernes Livsbetingelser var for svært, havde det bedste i alle Dødsens i sandheden

trøje for Livstid i Bryllupsgeve. Om Sommeren maatte han op Kl. 4 og slids hele Dagen under en stegende Sol. Kl. 20—22 vendte han hjem til Magdalenen. Var Per for stiv til at trække af Bukserne efter Kræmtenes maatte. Men som det havde

Det krævede Muskler og Træning. I Begyndelsen var Haandhuden næsten én eneste Vandblære, men Naturens Tilpasningsevne er forunderlig, efterhaanden fik man Hud saa ru og tyk som garvet Sælskind. Det var ikke godt ud, men det havde

Naar en Mand af Gennemsnitstypen var fyldt de halvtreds, var han udstillet og krævede om som en Oding. Hele Livet gled hen i en Art aandelig Søvn. Legemet maatte trænes fra den tidligste Tid for at kunne bære den enorme Døds

ste oplivend
Element i T
ter paa Na

Naar Slag

Man led
derfor og
sværfelels
en fast Rum
kunde lase
Øjeblik et
og skød m
Krikke kun
ene Side af
trostede. J
Guds Naad
Voguen. I
havde ikke
overstænket
drøgtige bl
ens kendt
dens hvide,
kendte man
blaa Øjne,
lange, sma
Skabninger
være holdig
med Livet.

Uttures on
turen jog ha
stve, som så
Kam man i
Datiens M
ustraffet bl
med en By
Voguen
Veje. De
Hovederne
smæk. En
ikke Fagun
en halvgen
bar ikke så
under Fart
andre uden
deres Plind
undervejs.
Hens og R
slar et br
Voguen, na
han Hesten
over Nakke
menneskelig
og lette si
furet Madal
han flenser
har han al
Sædet, og
nem Gader
Stuetil for
Vejsmald.

Atter las
ingen af De
Lavlansie,
for ind over
Traditioner
fra Yngre
punktlige H
ruske og i
af Fortøvej
Hver Gang
stjæle Havn
Kvindens

8.4 - Overskrift til en anden af Lars Nibelvangs artikler i "Politiken Magasinet" 1944. Tegningen er udført af Sikker Hansen. - e

Martinus. Han ernærede sig ved at spille forskellige steder, bl. a. på Apollo-Teatret i København. Lars Nibelvang spillede klarinet, og han skrev artikler og noveller til Politikens Magasin, samt læste op i radioen, men alt i alt gav det kun til dagen og vejen. Han fik dog efterhånden samlet sig en stor bogsamling af litteratur om forskellige religioner, trosretninger, spiritisme samt anden litteratur om åndelige emner og religionsfilosofi.

Nibelvangs skriverier i Politikens Søndagstillæg var ikke så overfladiske, som man måske skulle tro, henset til den avis han skrev i. Helmer Fogedgård skrev om Nibelvang i Okkultisten i anledning af Nibelvangs 65 års fødselsdag:

”Også når Nibelvang f. eks. skriver i ”Politiken”s Søndagstillæg, møder vi livsvisdom i novelleform, hvor der oven i

købet er indsmuglet okkulte sandheder.”

I det efterfølgende beskriver jeg Martinus møde med Nibelvang og hvad der i øvrigt skete, baseret på de oplysninger som jeg har fra flere forskellige kilder, specielt Martinus egen beskrivelse. Denne redegørelse skal dog læses og sammenholdes med den beskrivelse som Lars Nibelvang selv har givet i sit manuskript til en bog om hans møde og samvær med Martinus, som jeg har gengivet i appendiks A i sin helhed. Vi har herigennem mulighed for at se sagen fra to sider, hvilket altid er meget betydningsfuldt for helt at forstå hvad der skete. Det er dog klart, at der ikke er nogen divergenser de to redegørelser imellem, hvorfor de derved støtter hinanden som autentiske og sandfærdige beskrivelser af det der skete.

8.4 Martinus møde med og samvær med Lars Nibelvang.

Situationen var som jeg ovenfor har beskrevet, da Martinus fik kontakt til Lars Nibelvang. Kontakten opstod som tidligere nævnt via en af Martinus kollegaer på mejeriet Enigheden, en kontorist ved navn Ove Hubert, som også var interesseret i åndelige emner, og som spillede sammen med Lars Nibelvang i Apollo-Teateret.

Martinus så en bog som Ove Hubert havde lånt af Lars Nibelvang. Den handlede om reinkarnation og meditation. To emner som Martinus på dette tidspunkt ikke kendte til, og ikke tidligere havde hørt noget om. Martinus ville derfor gerne låne bogen. Dette meddelte Ove Hubert til Lars Nibelvang, og det resulterede i, at Nibelvang tilbød at låne Martinus bogen, men han skulle selv komme ud til Lars Nibelvang og hente den, fordi Nibelvang gerne ville tale med Martinus. Nibelvang boede på dette tidspunkt på Amager, i Christian Svendsens Gade 3, 2. sal, men flyttede senere til Ane Katrinesvej 28, 3. sal tv., København F og havde telefon Godthaab 3379 v. ”v” viser at han ikke havde en hel telefon, men en billigere dele-telefon.

Som beskrevet andet steds lånte Martinus bogen, og gik hjem og forsøgte at meditere på Guddommen, hvilket førte til at han fik kosmisk bevidsthed, hvilket også er beskrevet andetsteds. Nibelvang var straks klar over hvad der var sket, da Martinus kort tid efter opsøgte Nibelvang igen og fortalte ham om sin oplevelse. Det førte til at Martinus herefter, næsten daglig var sammen med Nibelvang.

Martinus siger selv i sin artikel: ”Forfatteren Lars Nibelvang in memoriam” Kosmos, januar 1948, om sin kontakt til Nibelvang:

”Ved dette vort første møde var jeg således Lars Nibelvangs discipel. Men ved afskeden rakte han mig en teosofisk begynderbog, som jeg egentlig var kommet for at låne, med de ord: ”De skal se, De vil snart blive min lærer”. Hvordan dette skulle gå til var for mig på dette tidspunkt ganske ufatteligt. Jeg måtte jo regne med hans store forspring i forskningen, det mangeårige, ihærdige studium, han allerede havde bag sig, medens jeg stod ved de første blade af åndsforskningens ”A.B.C.”

Længere fremme i artiklen skriver Martinus:

”Og allerede ved vort næste møde var vore roller byttet om. Jeg var blevet den talende, og Lars Nibelvang den lyttende. Og nu fulgte tre dejlige år (1920-1923), hvor vi næsten dagligt kom sammen og drøftede mine analyser af verdensbilledet, alt eftersom de blev skabt. Men selv om denne min forvandling for Lars Nibelvang vakte en næsten lige så stor begejstring og glæde som for mig selv, må man ikke tro, at han blindt accepterede mine analyser. Han var den fødte skeptiker og lod sig ikke på nogen som helst måde overbevise af mine analyser eller beretninger, før de var så afklarede, at de for ham ikke var til at komme udenom. Og her må man huske på, at Lars Nibelvang havde et ualmindeligt stort materiale fra åndsforskningens store kapaciteter at kunne holde op imod mig eller mine påstande. Ja han var næsten inkarnationen af den skeptiske menneskeheds samlede spørgsmål på det rent sjælelige eller religiøse område.”

Længere fremme i artiklen skriver Martinus:

”Vort møde var således ikke en tilfældig overflødig sammenkomst. Begivenhederne har vist, at Gud havde ført Lars Nibelvang til mig, for at han kunne være en model på den jordiske menneskeheds nuværende intellektuelle niveau, efter hvilken den nye terminologi på det evige verdensbillede kunne udformes og tilpasses og derved blive tilgængelig for den kommende almenhed. Men rent bortset herfra var Lars Nibelvang et meget kærligt menneske, der øjeblikkelig tilbød mig økonomisk støtte, da min åndelige bevidsthed brød frem, således at jeg helt kunne hellige mig den, ligesom han førte mig sammen med sin familie og et par enkelte af hans barndomsvenner, der for øvrigt blev hans venner for resten af livet. Disse få mennesker blev også min sags første venner. Den lille kærlige kreds sluttede op om mig i min missions første års spæde begyndelse.

Og takket være denne lille kreds blev mit åndelige arbejdes første vanskelige år mildnet, og skabelsen af fundamentet for min mission: Klarlæggelsen af verdensbilledet, gjort mulig.”

Af det foran refererede kan man klart se, at Martinus og Nibelvang havde et meget nært og for Sagen værdifuldt samarbejde, idet Martinus benyttede Nibelvang til at kritisere det han skrev, og de symbolbilleder han tegnede. Vi må huske, at Martinus var helt utrænnet i at skrive og formulere sig. Og netop det at skulle redegøre for åndelige forhold, hvor vores sprog i stor udstrækning mangler veldefinerede ord og begreber, gjorde opgaven endnu vanskeligere. Her var det af allerstørste betydning at Nibelvang med sin store erfaring i at skrive, og netop om sådanne emner, blev den væg hvorimod Martinus spillede sine bolde. Herigennem fik Martinus skærpet sin evne til at formulere stoffet.

Vi skal endvidere bemærke, at det stod klart for Martinus at Lars Nibelvang var af stor værdi for ham i de første år. Det skal naturligvis ikke opfattes sådan, at Nibelvang hjalp Martinus med at forstå det, som Martinus oplevede via sin kosmiske bevidsthed, men ved at træne Martinus i at fremstille det han ville redegøre for, på en klar, logisk og forståelig måde, for såvel den videnskabelig trænede som den utrænede læser og tilhører. Noget som den erfarne underviser ved er en overordentlig vanskelig opgave. Dette er i denne situation endnu vanskeligere derved, at det der skal præsenteres er stof, der omfatter begreber som endnu ikke er veldefinerede i sproget og tanken.

8.5 Martinus er klar over, at han selv skal skrive det ned, som han modtager gennem sin kosmiske bevidsthed.

Helt fra begyndelsen var det tanken, at Martinus skulle forklare og fortælle, og så skulle Nibelvang formulere det skriftligt, da Nibelvang var langt mere rutineret i at formulere sig på tryk end Martinus. Martinus tænkt dog at han også måtte kunne lære at formulere sig godt i skriftlig form, og derfor købte han en skrivemaskine. Efter at have arbejdet med sproget skrev Martinus det der er efterskriften i ”Livets bog” og viste det til Nibelvang. Da Nibelvang

havde læst det sagde han til Martinus: ”Jeg skal ikke skrive noget! Du skal selv skrive bogen”. Martinus måtte naturligvis arbejde meget med sproget før det blev rigtigt godt. Det han skrev i de første år måtte han omredigere flere gange, før han var tilfreds med det. Det var især Lars Nibelvang og Alf Lundbeck, der støttede Martinus på dette felt. Der var dog flere af de mennesker der var tæt på Martinus i de første år som mente, at de selv ville være mere kompetente til at skrive end Martinus. Det gjaldt bl. a. tandlæge Ivert i Hillerød og dr. jur. Asche.

Martinus kunne under ingen omstændigheder acceptere noget sådan. Han vidste med sig selv, at han ville kunne håndtere det sproglige med lidt øvelse, og at det naturligvis ikke kunne accepteres, at andre skulle formulere hans tanker, da der så var en fare for at det kunne resultere i en indholdsmæssig ændring af det Martinus ville sige.

8.6 Lars Nibelvang støtter Martinus i tanken om at det er Martinus selv, der skal skrive sine kosmiske analyser.

Lars Nibelvang følte at Martinus gennem sine analyser gav ham netop den klare forståelse af de kosmiske love, som han selv havde søgt gennem hele sit liv. Nibelvang var derfor en meget lydhør elev og var fortsat helt enig i, at det var Martinus selv der skulle skrive og ikke Nibelvang eller nogen anden.

Nibelvang havde i 1921, hvor han mødte Martinus, endnu ikke selv udgivet nogle bøger, og jeg er ikke sikker på at han på dette tidspunkt havde skrevet de foran nævnte, mere populære artikler i Politikens Søndagstillæg.

8.7 Lars Nibelvangs negative holdning overfor Erik Gerner Larsson, 1929.

Som tidligere beskrevet stiftede Martinus bekendtskab med Erik Gerner Larsson i sommeren 1929, og det stod klart for Martinus, at det var Erik Gerner Larsson han skulle bruge som sin første sekretær. Dette syntes Lars Nibelvang bestemt ikke var godt og rigtigt. Der var dog i begyndelsen visse økonomiske problemer ved ansættelsen af Erik Gerner Larsson, og arbejdet som sekretær kom derfor først i faste rammer i slutningen af 1930.

Kredsen omkring Martinus mærkede hurtigt Nibelvangs negative indstilling til Martinus samarbejde med Erik Gerner Larsson. Allerede ved en sammenkomst hos familien Ivert i Hillerød den 11. august 1929, i anledning af Martinus 39 års fødselsdag, oplevede i hvert fald Alf Lundbeck, at der ikke bestod noget godt forhold mellem Nibelvang og Erik Gerner Larsson, og dette spændte forhold forstærkedes med tiden.

Når Nibelvang og Gerner Larsson begge var med til forskellige sammenkomster, slog det af og til gnister. På trods af at Lars Nibelvang var et meget kærligt menneske, havde han dog et vist temperament som dog aldrig medførte at han forløb sig.

Nibelvang talte med Alf Lundbeck om problemet, og søgte at få ham til at gå ind for sine synspunkter, hvilket han dog ikke var indstillet på, selv om han selv også var kritisk indstillet overfor Erik Gerner Larsson. Nibelvang ville nemlig meget gerne have Gerner Larsson væk fra Martinus.

Det synes klart at Nibelvang var meget skuffet, idet han følte at Gerner Larsson kom ind og skubbede ham selv ud. Det skal her bemærkes, at disse følelser ikke havde deres baggrund i Martinus væremåde, men det står klart, at Martinus så Gerner Larsson som det ubeskrevne unge blad han var, og ”på godt og ondt” som et egnet menneske for oplæring i de kosmiske analyser. Nibelvang var med sin højere alder og forudgående studier af religionsfilosofi, efter Martinus opfattelse mindre egnet til denne opgave, selv om han på det åndelige plan var højt udviklet.

Uanset at Martinus holdt meget af Nibelvang, og var ham meget taknemmelig for deres samarbejde, måtte Martinus tage klar stilling, og ikke lade sig påvirke af Nibelvangs skuffelse.

Som før nævnt skal man ikke se Nibelvangs skuffelse som et udtryk for, at han ønskede at føre sig selv frem, men som et udtryk for at Nibelvang og Gerner Larsson var meget forskellige karakterer, og at Nibelvang altid ønskede det bedste for Martinus, og det følte han ikke at Gerner Larsson repræsenterede.

8.8 Det kommer til et brud mellem Martinus og Nibelvang, og en splittelse i kredsen omkring Martinus, 1930/31.

Der kom langsomt et brud mellem Nibelvang og Martinus i begyndelsen af trediverne. Dette skal forstås på den måde, at Nibelvang trak sig bort fra det nære forhold han havde haft til Martinus. Martinus følte det ret ubehageligt, specielt fordi Nibelvang havde givet ham penge til at leve for. Penge som Martinus havde sagt han ville betale tilbage, så snart det kunne lade sig gøre. Nibelvang sad som tidligere nævnt, i en periode, ret hårdt i det økonomisk. Med støtte fra Alf Lundbeck tilbagebetalte Martinus derfor resten af sin gæld til Nibelvang. Gælden var på dette tidspunkt omkring 1100 kr.

Der opstod nu en form for splittelse i kredsen omkring Martinus, idet Tandlæge Ivert i Hillerød, Riis-Magnussen m. fl. tog Nibelvangs parti, og ligeledes trak sig lidt bort fra Martinus nærmeste kreds.

Med det her beskrevne som baggrund, skal vi se lidt på Nibelvangs skribentvirksomhed i de efterfølgende år, og se hvordan de skiftende følelser påvirkede Nibelvangs indstilling til Martinus som menneske, samt til Erik Gerner Larsson, medens Nibelvangs indstilling til Martinus kosmologi aldrig ændrede sig.

Som vi kan se af flere af brevene fra Helmer

8.5 - Lars Nibelvang længst til venstre sammen med sine to brødre og sin anden kone Karen. Billedet er taget i 1935. - hm

Fogedgaard til Lars Nibelvang er Fogedgaards højeste ønske at medvirke til at normalisere forholdet mellem Nibelvang og Martinus, bl. a. ved at opfordre Nibelvang til at se bort fra det, som Nibelvang føler var en nedvurdering fra Martinus side, og Fogedgaard prøver at forklare ham at det ikke reelt var en nedvurdering. Se dette i det efterfølgende 9. afsnit.

8.9 I første årgang af Kosmos 1933 skrev Nibelvang en artikel i flere afsnit med titlen: "Strejflys over det seksuelle mysterium".

Han skrev under sit oprindelige navn Lars P. Larsen. Han beskrev her forskellige religioners og trosretningers syn på seksualiteten, og skriver, at det kan tænkes at der vil ske en udvikling til dobbeltpolethed. Han slutter med at anføre:

"Dagen nærmer sig, hvor en stor Autoritet vil afsløre os Felter af de kosmiske Principper og Love; skulle de samtidigt indbefatte Løsningen af det største af alle Mysterier,

haaber jeg, at man må være rede til at møde ham i den fordomsfrie, tolerante og upartiske Aand, som ene og alene aabner os Adgang til forøget indre og ydre Viden."

I denne artikel antydede Nibelvang, at han var bekendt med Martinus forklaringer om seksualiteten og accepterede hans fortolkninger fuldt og helt. Han opfordrede endda fremtidige læsere til at være opmærksomme og positivt indstillede.

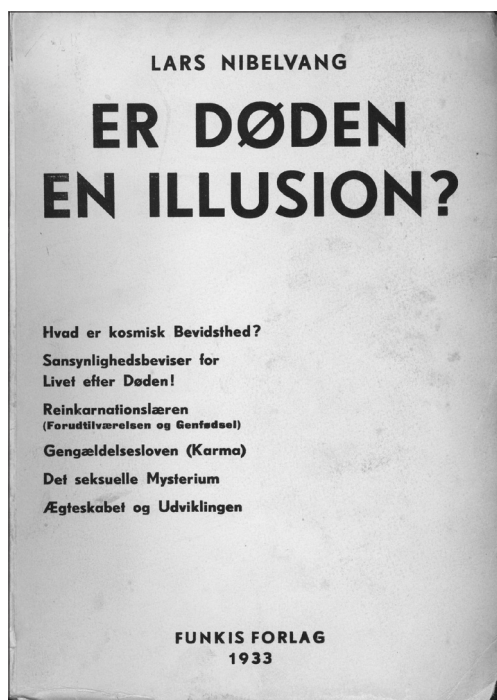
Ovennævnte artikel af Nibelvang viser sig at være næsten identisk med et afsnit i en bog som Nibelvang udgav på Funkis Forlag, også i 1933 under forfatternavnet Lars Nibelvang og med titlen: "Er døden en illusion?". Bogen indeholder seks afhandlinger, og den afhandling der svarer til artiklen hedder: "Det seksuelle mysterium" (bemærk at Nibelvang har skiftet navn i 1933 fra Lars P. Larsen til Lars Nibelvang).

8.10 Nibelvang skriver ikke noget i perioden 1933 til 1940. Herefter skriver han i tidsskriftet Okkultisten.

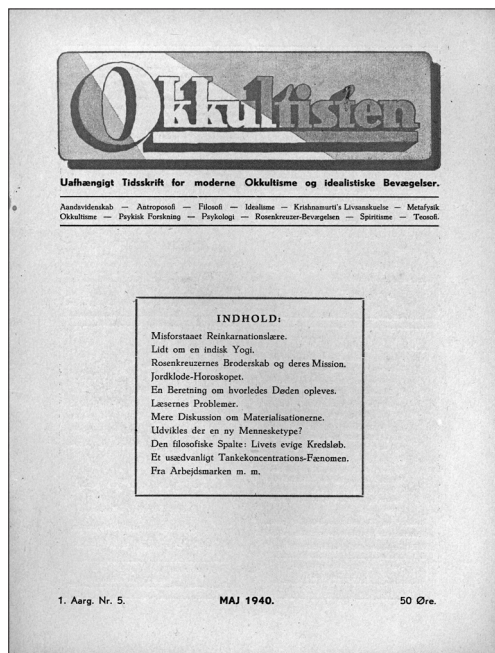
Nibelvang skrev ikke flere artikler i Kosmos, og vi ser ikke artikler af Nibelvang i andre relevante tidsskrifter, før tidsskriftet "Okkultisten" begyndte at udkomme. Okkultisten begynder med 1. årgang, 1. hefte i januar 1940. Helmer Fogedgaard, som var redaktør og initiativtager til tidsskriftet Okkultisten, var helt på linie med Martinus Kosmologi, og blev hurtigt ven med Nibelvang. Nibelvang blev helt fra tidsskriftets start en af dets medarbejdere.

Okkultisten var ikke knyttet til nogen speciel åndelig retning, men skulle tjene som et forum hvor forskellige opfattelser mødes. Bladet var således et naturligt sted for debat, også for og imod Martinus kosmiske analyser, hans kosmologi. Samtidig var det det eneste upartiske blad på dansk der beskæftigede sig med sådanne åndelige emner, og det var det eneste tidsskrift hvor Martinus og hans kosmologi var til debat.

Okkultisten udkom regelmæssigt til udgangen af 1950 hvor det definitivt ophørte med at udkomme, men blev efterfulgt af tidsskrifterne To Verdener og endelig af tidsskriftet Psykisk Forum. Læs mere om tidsskriftet Okkultisten og om dens stifter

8.6 - Førsteudgaven af bogen "Er døden en illusion" som Lars Nibelvang udgav i 1933 på Funkis Forlag. - e

8.7 - Månedsmagasinet *Okkultisten* som det så ud i første årgang 1940. - e

og redaktør i de første år, Helmer Fogedgaard, i efterfølgende afsnit der behandler disse emner.

8.11 Gennemgang af de artikler som Nibelvang skrev i *Okkultisten*:

I relation til omtalen herunder af Nibelvangs artikler fra perioden frem til 1943 kan man læse Helmer Fogedgaards kommentarer til disse artikler i brevene fra Fogedgaard til Lars Nibelvang. Disse breve er gengivet i 9. afsnit her i bogen. I disse breve oplever vi en erfaren redaktørs syn på Nibelvangs evner som skribent.

Okkultisten juli 1940 side 123-125 "En gammel filosofis betragtninger".

I den første artikel, som Nibelvang skriver til *Okkultisten*, filosoferer han lidt over det at blive ældre og se ud over sine omgivelser. Det har ingen relation til Martinus og hans kosmologi.

Okkultisten oktober 1940 side 191-193 "En lille blomsts betragtninger".

Nibelvang indlever sig her i en plantes liv og udvikling, og ser den i lyset af Martinus kosmologi. Han betegner planten som instinktvæsen, antyder reinkarnation m. m.

Okkultisten december 1940 side 231-233 "En idealists betragtninger".

Nibelvang diskuterer døden og muligheden for reinkarnation, i forsigtige vendinger. Han siger, med hensyn til en ny holdning til døden:

"Men nu dæmrer dagen, hvor et nyt verdensbillede er i færd med at vokse frem på det gamles ruiner, et verdensbillede, hvor kærlighedscirklen er tegnet komplet, og hvor udødeligheden toner frem for såvel de små som de store."

Nibelvang siger også her:

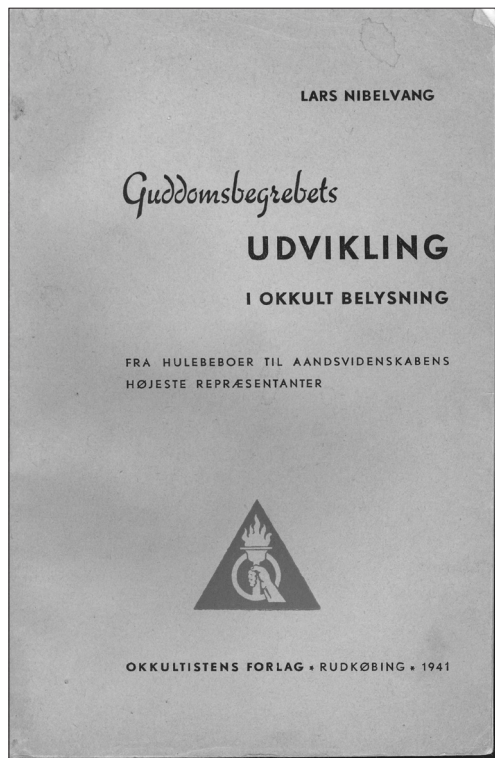
"Ingen har nogensinde set det levende væsen. Men vi har alle gjort os skyldige i den fejltagelse at forveksle den synlige form med formens usynlige skaber."

Det første citat hentyder direkte til hvad Martinus har sagt, og det sidste er en forklaring der svarer til Martinus kosmologi.

Okkultisten, februar 1941 side 32-34 og følgende hefter helt frem til december 1941 "Guddomsbegrebets udvikling".

Denne artikel er så omfattende at den også er blevet udgivet som bog på *Okkultistens Forlag* 1941 med titlen: "Guddomsbegrebets udvikling i okkult belysning". Vi kan læse i de breve (9. afsnit her i bogen) som Helmer Fogedgaard har skrevet til Lars Nibelvang i perioden forud for udgivelsen, at Fogedgaard hjalp Nibelvang såvel økonomisk som fagligt med udgivelsen, idet Fogedgaard følte at bogens indhold var af meget høj værdi og udtrykte en meget dyb indsigt i Martinus kosmologi.

I dette store og meget dybtgående værk beskriver Nibelvang guddomsbegrebets udvikling fra huleboerens elementære følelsesbegreber til den intuitionsbetonede indiske verdensopfattelse, og han gør det med al sin dybtgående viden om de forskellige religioner.

8.8 - "Guddomsbegrebets udvikling i okkult belysning",
Okkultistens Forlag 1941. - e

Han fremsætter nu spørgsmålet, om vor egen tidsalder har fostret en lærer der kan give os håb om åndelig fornyelse, og han giver øjeblikkelig svaret "ja" og peger på Martinus.

Nibelvang fortæller om sin omgang med Martinus og siger, at han har opsamlet materiale som er af historisk interesse. Han skriver derefter, at han i 16 år har haft manuskriptet til en sådan bog liggende i sin skrivebordsskuffe. Nibelvang har altså skrevet den omkring 1924/25, altså omkring 3 år efter at han mødte Martinus, og dermed 3 år efter at Martinus fik kosmisk bevidsthed.

Nibelvang skriver videre i sin artikel, at når den bog udkommer, som manuskriptet skal danne grundlag for, vil den af retfærdigheden blive vurderet som den første og mest autentiske beskrivelse af Martinus. Den vil tale til mennesker med den autoritet og den magt der bor i sandheden. Nibelvang siger herefter, at det aldrig er lykkedes hverken Teosofien eller Antroposofien at hæve sig til det kosmiske synsfelt,

der med fornøden autoritet kan bekræfte eller afkræfte guddomsbegrebets relevans. Det er dette manuskript der nu er kommet til syne, og som er gengivet i appendiks A i sin fulde længde.

Nibelvang gør nu rede for Martinus begreber X1, X2 og X3 hvorigennem han beskriver guddommen som ophav til alt levende. Nibelvang siger dernæst:

"Jeg ved saa udmærket godt, at selv de mest lysende Sole kan have deres Protuberanser, men jeg ønsker at fremstille en af alle tiders største universelle Seere som den Lysbringer, han i virkeligheden er."

Man må sige, at man ikke kan give Martinus og hans kosmologi en mere uforbeholden anerkendelse end den som Nibelvang her giver. Hans bemærkning om Protuberanserne hentyder nok med en lille snært, til det Nibelvang føler omkring Martinus valg af Gerner Larsson som sekretær.

Han siger efterfølgende:

"Det er lige så lidt de "stukasdrønende Reklamebrøl" som de mange ubehjælpsomme Forsøg paa at sætte "Pigtraad" om "Livets Bog", en Martinus har Brug for; det er Mænd som forstaar at anvende hans kosmiske Analyser paa de Felter, hvor Videnskaben hidtil har famlet i Mørke."

Til slut skriver Nibelvang:

"Den indiske Analyse, saaledes som den for Tiden fremstilles, avler Taage. Martinus' Analyser avler Lys, Haab og Vished."

Denne store artikel giver et overordentligt godt indtryk af, hvordan Nibelvang med sin dybtgående indsigt i såvel østerlandske religioner, teosofien, antroposofien og Martinus kosmologi ser på disse åndelige retningers måde at redegøre for guddomsbegrebet. Han vurderer at Martinus kosmologi er den eneste der evner at beskrive begreberne X1, X2 og X3 på en klar, logisk og dækkende måde. Nibelvang ikke alene forstår Martinus analyser, han forstår også at gengive dem på en meget god og smuk måde relateret til andre religioner og trosretningers opfattelse, og gennem sin egen vurderingsevnes filter.

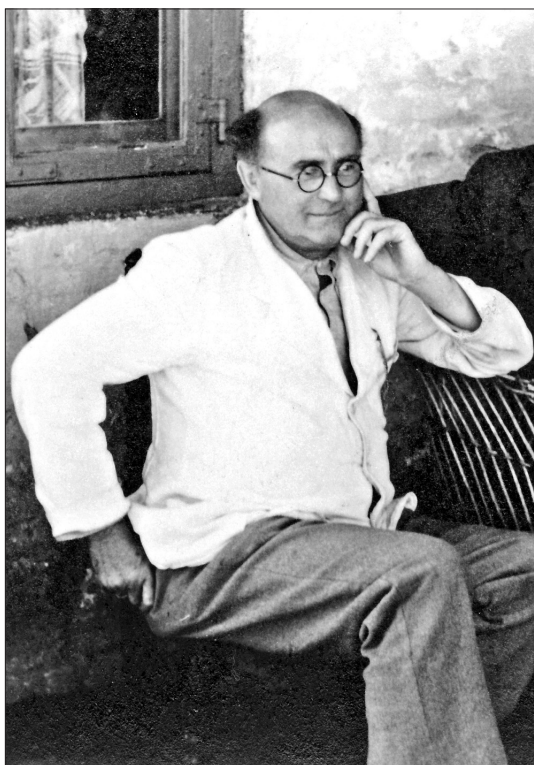
Okkultisten marts 1942 side 60-62 og side 79-81 "En gammel spiritists bekendelser".

Nibelvang beskæftiger sig i denne artikel med hypnotismens og spiritismens iagttagelser, for at påpege, at sjælen ikke dør sammen med kroppen. I denne artikel drager han dog ikke sider af Martinus kosmologi med ind i debatten, men prøver på at finde nogle acceptable beviser for, at sjælen efter døden lever videre i bedste velgående.

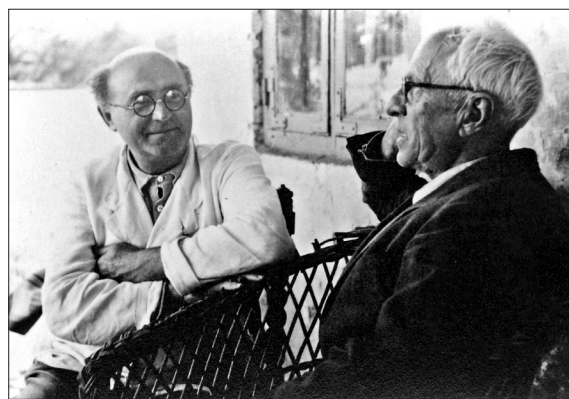
Okkultisten juli 1942 side 152-154 "Mediumisme kontra genialitet".

Nibelvang peger her på forskellene der er mellem Mediet og Geniet og når til den klare konklusion:

"Et medium er et menneske, der arbejder under en eller flere ånders indflydelse. Et Geni er et menneske, der ved hjælp af intuitionsenergien arbejder under sin egen guddommelige ånds indflydelse."

8.9 - Lars Nibelvang fotograferet 1942. - hm

8.10 - Lars Nibelvang i samtale med sin kone Karen's svoger. 1942. - hm

8.11 - Lars Nibelvangs anden kone Karen som han var sammen med (de var afforskellige årsager ikke gift, men hun tog alligevel hans efternavn Nibelvang) til sin død i 1948. - hm

Tankerne der fører til denne konklusion har ikke speciel rod i Martinus kosmologi, men er i umiddelbar overensstemmelse med denne, og peger indirekte på, at Martinus får sine informationer direkte fra det guddommelige videnlager, hvilket giver hans kosmologi en absolut autoritet. De der fungerer som medier, f. eks. ved spiritistiske seancer og andre lignende situationer hvor

mennesker fungerer som medier, modtager altid deres informationer fra afdøde sjæle, der endnu ikke har forladt det nærjordiske åndelige plan, og derfor stadig har såvel gode som onde aspekter i sig, svarende til deres udviklingstilstand medens de var levende. Sådanne sjæle er derfor ikke rigtigt troværdige som budbringere. Jeg kan ikke gå dybere ind i disse problemstillinger i denne sammenhæng, selv om det kræver en langt dybere indsigt for at kunne forstå sandheden i disse udsagn som taler til gunst for Martinus og hans kosmologi.

Okkultisten august 1942 side 188-189 "Kunde Jesus blive vred?"

Dette er et indlæg i afsnittet "Hvad læserne mener" hvor Nibelvang går i rette med nogle fremsatte synspunkter vedrørende den problemstilling som titlen antyder. Artiklen refererer ikke til noget vedrørende Martinus.

Okkultisten november og december 1942 side 248-250 og side 276-278 "Problemet om viljens frihed"

Artiklen er sat op som en diskussion mellem Svend Skelbæk og Lars Nibelvang. De drøfter om vi har viljefrihed og erkender, at der i hvert fald er nogle styrende mekanismer, der nedsætter denne frihed. Nibelvang omtaler Martinus kosmologi og tilkendegiver sin opfattelse af dens ubetingede rigtighed, samt anbefaler Svend Skelbæk ikke alene at læse, men at studere Livets Bog. I diskussionen flettes lidt sarkastisk (og bittert) ind, at det nok er af beskedenhed, at Martinus ikke har omtalt Lars Nibelvangs bog "Guddomsbegrebets udvikling i okkult belysning" i Kosmos, med en eneste linie.

Det er også lidt underligt at Martinus ikke har gjort det, når han ellers hele tiden var så positiv overfor Nibelvang. Det skal dog bemærkes, at Martinus skrev til Nibelvang og takkede ham for den venlige behandling, Martinus analyser havde fået i bogen. Denne takkeskrivelse er nævnt i en lille omtale i Okkultisten, juli 1943 side 165-166 skrevet af Helmer Fogedgård.

Okkultisten marts 1943 side 56-58 "Yogi-filosofi og karakterdannelse"

En fri oversættelse og bearbejdelse af en tekst af Yogi Ramacharaka.

I artiklen nævner Nibelvang ikke noget om Martinus,

men den måde han behandler karakterdannelse på er klart gennemsyret af Martinus kosmologi.

Okkultisten juni 1943 side 127 "Religionernes mission"

Nibelvang belyser hvorfor der er så mange forskellige religioner. Han omtaler ikke Martinus, men hans synspunkter vil fuldt ud kunne godtages af Martinus, der i andre sammenhænge har sagt noget af det samme.

Okkultisten oktober 1943 side 232-234 "Det astrale plan"

Nibelvangs artikel er baseret på en tekst af Swami Panchadasi. Nibelvang beskriver her hvad der foregår på det astrale plan ud fra egne erkendelser. Det har ikke nogen speciel relation til Martinus kosmologi, men er ikke i modstrid med denne.

Okkultisten marts 1944 side 49-51 "Ord, der bør siges"

Nibelvang indleder med at konstatere, at der for fire år siden dukkede et upartisk blad op, "Okkultisten", som blev drevet med uselvisk ånd og stor tolerance (Nibelvangs ven Helmer Fogedgård er redaktør). Redaktøren brugte ikke alene sin fritid på arbejdet med bladet, han satte også penge i det, så abonnenterne kunne få bladet til en billig pris. Nibelvang siger, at det er almindelig kendt, at Okkultisten er en torn i øjet på Martinus, og at Livets Bogs Bureau's kontor i 1941 frabad sig at få bladet tilsendt. Endvidere oplyser Nibelvang, at Martinus og Erik Gerner Larsson har tilbudt Helmer Fogedgård at blive medarbejder ved Kosmos, på den betingelse, at han lod Okkultisten gå ind.

Nibelvang er meget forarget over dette forsøg på at købe Helmer Fogedgård, og dermed slippe af med Okkultisten som "konkurrent". Nibelvang påpeger, at dette tiltag er i klar modsætning til den næstekærlighed, som Martinus beskriver i sin kosmologi.

Nibelvang tilgiver dog straks Martinus idet han siger, at skulle Martinus som menneske træde ved siden af alkærlighedens vej, vil skribenten Martinus straks træde til og retvise mennesket Martinus. Nibelvang tilgiver til gengæld ikke Erik Gerner Larsson.

Heri skal man nok se to ting. For det første, at Nibelvang sikkert mener at det er Gerner Larsson der har udtænkt og også udført det passerede handlingsforløb, men med Martinus godkendelse. For det andet, Nibelvangs anspændte forhold til Erik Gerner Larsson, som han følte var den der var skyld i, at Nibelvang blev skubbet bort fra Martinus.

Som vi ved, var det ikke Gerner Larsson der var skyld i, at Nibelvang ikke blev Martinus nærmeste medarbejder. Det var en klar intuitiv erkendelse hos Martinus, der bevirkede at Martinus så, at Gerner Larsson var den person, som det guddommelige havde sendt ham, med netop de nødvendige evner for at kunne tilegne sig Martinus kosmologi og viderebringe denne, samtidig med at Gerner Larsson på grund af sin unge alder havde den fysiske styrke der skulle til ved arbejdet med udbygningen af de fysiske rammer, der nødvendigvis ville blive en følge af Sagens udvikling. Dette ville Nibelvang imidlertid ikke forstå eller acceptere.

Vi skal se denne artikel fra Nibelvangs hånd som en tiltrængt mulighed for at få afløb for sin vrede og skuffelse, og få ram på Gerner Larsson, som han kalder ”Martinus evigt smilende, næsten kosmiske generalsekretær”. Jeg tror at netop den brugte vending om Erik er meget beskrivende for Nibelvangs syn på ham i skuffelsens smeltedigel. Vi skal dog ikke underkende, at Gerner Larsson og Nibelvang var to vidt forskellige typer. Som vi senere skal se, var Gerner Larsson et udpræget følelsesmenneske, som ikke altid tog intelligensen med i brug til at styre følelsen. Netop dette bragte Gerner Larsson i uheldige situationer, som vi vil kunne aflæse af Gerner Larssons korrespondance med Helmer Fogedgaard i næstfølgende 9. afsnit. På denne måde, var Gerner Larsson direkte modsætning til Nibelvang, der var overordentlig velovervejende, og ikke i den forstand lod følelserne løbe af med sig, selv om man nok kan undre sig over, at Nibelvang ikke kunne se nødvendigheden af, at Martinus måtte have et ”ubeskrevet blad” som Gerner Larsson var, til oplæring i sin kosmologi.

Artiklen fortæller også meget om Nibelvangs syn på Martinus, idet han opdeler Martinus i to personer, i den Martinus der får sine informationer via sin kosmiske bevidsthed. Denne person kalder han ”*skribenten Martinus*”. Den anden person kalder han ”*mennesket Martinus*”. Denne opfattelse deler

han med Helmer Fogedgaard, der muligvis er den der først betragtede Martinus på denne måde. Andre mennesker med den nødvendige selvstændige tænkeevne, der kom nær på Martinus, skelnede på samme måde. Den del af Martinus, som Nibelvang kalder ”mennesket Martinus”, kalder andre ”Hr. Thomsen”. Som vi skal se i næste afsnit er det muligvis Helmer Fogedgaard, der er den første der har opfattet Martinus på denne måde, idet han var meget kritisk overfor visse af Martinus beslutninger samtidig med, at han var helt overbevist om sandheden i Martinus kosmologi.

Det er helt klart, at denne artikel fra Nibelvangs hånd, er det skarpeste Nibelvang har sagt på tryk om sit forhold til Martinus og Erik Gerner Larsson. Han slutter sin artikel med ordene: ”*Men det er ikke mig, der har gjort mig til Martinus dommer – det er kendsgerningerne. Jeg har kun været deres tolk*”.

De faktiske forhold vedrørende de handlinger som Nibelvang anfægter, kan umiddelbart aflæses i næste afsnit, hvor jeg behandler forholdet Helmer Fogedgaard kontra Martinus og Erik Gerner Larsson. Jeg gør det i lyset af en betydelig brevveksling disse personer imellem. Ved at studere disse breve vil læseren kunne se, at Martinus aldrig har anmodet Fogedgaard om at droppe Okkultisten. Gerner Larsson derimod har mere end antydnet det.

Jeg er overbevist om at Fogedgaard ikke har ladet Nibelvang se disse breve, som jeg har fået foræret af Fogedgaard, men af brevene fra Fogedgaard til Nibelvang fremgår det, at Fogedgaard omtaler situationen for Nibelvang, og det er også sandsynlig at Fogedgaard, når han har haft personlige møder med Nibelvang, har fortalt Nibelvang om den opfordring der er tilflydt ham fra Livets Bogs Bureau.

Det er også muligt og fuldt forståeligt, at Nibelvang ser Martinus som Gerner Larssons arbejdsgiver, og derfor som medansvarlig for, hvad Gerner Larsson skriver til Fogedgaard.

En sådan synsvinkel kan i nogen grad berettige Nibelvang til denne kritik af dem begge. Det er også således, som vi kan læse af breve i 9. afsnit, at Gerner Larsson i visse tilfælde lod skinne igennem at det han sagde var med Martinus billigelse, uden at dette var tilfældet.

Okkultisten september 1944 side 179-182 ” i afsnittet ”Hvad læserne mener”, debatartikel med titlen: ” Fogedgård kontra Martinus”.

Nibelvangs indlæg her, er hans kommentarer til en række debatartikler som Helmer Fogedgaard gennem 1944 har skrevet i Okkultisten, og hvor Fogedgaard tilkendegiver sine holdninger til forskellige sider af Martinus kosmologi. Helmer Fogedgaard er en stor tilhænger af Martinus kosmologi, men det forhindrer ham ikke i at fremføre sider af kosmologien, som han på basis af sin egen intelligens og analyseevne, har sine specielle kommentarer til. Det er her at Nibelvang kommer ind i debatten med sin ovennævnte artikel.

Nibelvang, som er nær ven af Helmer Fogedgaard, prøver på en mild måde at påpege, at Fogedgaard nok har misforstået noget af det Martinus siger. Nibelvang er ubetinget fortaler for Martinus kosmologi. Han siger blandt meget andet:

”Som indledning forudsætter jeg dog, at vi er enige om, at det verdensbillede, Martinus er i færd med at udarbejde ved hjælp af skrift og symboler, ikke er bygget på nedfældede brudstykker af gamle religiøse overleveringer eller teoretiske spekulationer, men derimod et verdensbillede, der er set og oplevet af en bevidsthed, der synes at beherske intuitionsevnen på samme måde, som vi gennemsnitsmennesker behersker synsevnen.”

Herefter forklarer Nibelvang forskellige sider af Martinus kosmologi på en meget fin, kærlig og dybsindig måde, og giver Fogedgaard nogle eksempler af praktisk art. Han siger, at Fogedgaards skepsis over visse dele af kosmologien må skyldes, at Fogedgaard har misforstået nogle af aspekterne. Nibelvang viser her sin dybe indleven i, og forståelse af Martinus kosmologi, som han har fået ved de mange samtaler som han har haft med Martinus i de første år efter, at Martinus fik sin kosmiske bevidsthed. Jeg skal ikke her komme ind på detaljerne.

I denne artikel udtrykker Nibelvang, som det ses, den absolutte respekt og sympati for Martinus og hans kosmologi, og forsvarer den dybtfølt. Når man betænker, hvad Nibelvang her skriver, er skrevet nogle ganske få måneder efter den forannævnte kritiske artikel, må det stå klart, at kritikken i den forudgående artikel ikke gik på Martinus men på Erik

Gerner Larsen. Som vi skal se i det efterfølgende afsnit var det også ham, der både støbte kuglerne og afsendte dem. Men Nibelvang måtte naturligvis tage Martinus med i kritikken, da det jo var ham der var den ansvarlige leder.

Se det efterfølgende afsnit med brevene til Helmer Fogedgaard fra Martinus og Erik Gerner Larsson

Okkultisten oktober-november 1944 side 200-202 ”Fødselsdags-interview med Lars Nibelvang”.

I denne artikel interviewer Helmer Fogedgaard Lars Nibelvang i anledning af Nibelvangs 65 års fødselsdag den 20. september 1944.

Indledningsvis skriver Helmer Fogedgaard:

”Nibelvang har i over en Menneskealder beskæftiget sig med okkulte Problemer, og ingen af de her i Landet repræsenterede Aandsretninger er ham fremmed. Han har indgående studeret dem alle og er derfor den bedst tænkelige all-round-Medarbejder, hvad hans mange Artikler her i Tidsskriftet også tydeligt viser. Dertil kommer, at Nibelvang har et sprudlende og levende Sprog, som forlener ham med en usædvanlig Evne til at gøre selv de tungeste filosofiske Problemer let tilgængelige.

Man mærker dog, at Nibelvang har en særlig sympati for Martinus’ Aandsvidenskab. Dette hænger sammen med, at han saa at sige overværede Fødselen af det Verdensbillede, der skulle blive grundlaget for ”Livets Bog”. I en lang Aarrække var Nibelvang Martinus’ intime Ven og Hjælper. I en lang og trang Periode delte de alt – også økonomisk – og dette Samvær gav naturligvis også Nibelvang en særlig Forudsætning for at forstå Martinus’ Analyser og vurdere dem efter Fortjeneste. Og det tjener i aller højeste Grad Nibelvang til Ære, at han trods senere Skuffelser aldrig er ophørt med at forsvare de store Sandheder, han ser i de kosmiske Analyser.”

Helmer Fogedgaard går herefter over til at interviewe Nibelvang. Fogedgaard spørger han bl. a.: ”Hvilken religion anser du for at være den mest fuldkomne?” Nibelvang svarer:

”Den der korresponderer bedst med et Menneskes midlertidige Udviklingstrin”.

Dette svarer, hvis man tænker det efter, overordentligt dybsindigt og i særdeleshed i overensstemmelse med Martinus' kosmologi.

På spørgsmålet om hvad Nibelvang mener om Martinus' nye verdensbillede svarer han bl. a.:

”Martinus' Verdensbillede er efter min Mening det mest universelt betonedede vi til Dato har modtaget. Den Dag vil komme, hvor Menneskene vil komme til at indse, at alle Fortidens mere eller mindre lokalt betonedede systemer ligger inde i Martinus' universeltfavnende Verdensbillede som Smådelene i et Ur.”

Også i dette svar tilkendegiver Nibelvang at han har forstået Martinus' kosmologi, og ser denne i den store sammenhæng, takket være hans meget dybtgående kendskab til det religiøse verdensspektrum. Nibelvang ser at Martinus' kosmologi indeholder det hele. En anden person, lektor Konrad Simonsen, der også havde en meget omfattende indsigt i de forskellige religioner, havde ikke evnen til at se dette, og tog derfor i den sidste fase af sit liv stærk

8.12 - Lars Nibelvang fotograferet omkring sin 65 års fødselsdag i 1944. - hm

afstand fra Martinus og hans kosmologi. Helmer Fogedgaard lægger også andre aspekter til grund for Konrad Simonsens indstilling. Disse kan læses i næste afsnit, i Fogedgaards brev til Nibelvang dateret 20. november 1941.

Okkultisten oktober 1945 side 151-155 "Hvem og hvad er Martinus?".

Nibelvang stiller spørgsmålet: ”Hvem og hvad er Martinus?”, og han svarer med det samme: ”Jeg ved det ikke”. Nibelvang anser ham imidlertid for at være en af de store ånder, og han ved hvordan store ånder bliver modtaget af sin samtid, for han siger efterfølgende:

”For mig ser det sådan ud, at alle store Aander må vandre en og samme Vej. Først forsøger man at tie dem ihjel, dernæst forklejner og skambider man dem så småt i Krogene for sluttelig at deltage i det store Kor, der siger Hosianna!”

Nibelvang stiller dernæst igen spørgsmålet: ”Hvem er da Martinus?”, og han gentager: ”Jeg ved det ikke”.

Nibelvang siger dernæst:

”Også jeg har i sin tid stillet ham dette Spørgsmål og faaet et Svar, der var mig fuldt ud tilfredsstillende – og som måske vil være det for flere den Dag i Dag:

Martinus svarede Nibelvang: ”Jeg er Essensen af alt, hvad jeg hidtil har været. Jeg er for hver især det lidt, meget eller intet, som Vedkommende selv kan se, og jeg ønsker kun at blive bedømt efter mine Manifestationer. Desuden er jeg ingen ynder af de mange Rangklasser; der er kun en Klasse for mig, og det er Sønner af GUDEN. Jeg er den Lærer, som GUD har givet dig, og du skal blot lytte til, hvad jeg har at sige dig, og for så vidt det er dig muligt følge mit Eksempel. For øvrigt er jeg alles Ven og Tjener for den mindste!”

”Jeg har aldrig opstillet nogen Hypotese om den Individualitet, som har inkarneret under Navnet Martinus, jeg holder mig stadig til

Rækkevidden af hans Manifestationer. Hvorfor består da hans Mission ? Ja, han sagde engang: ”

”Jeg er kommen for at vise Menneskene Gud og for at retfærdiggøre Kristus!”

”På hvilken maade han har vist os Gud vil ”Livets Bog” bevise den Dag, den foreligger komplet. Og hvorledes han har retfærdiggjort Kristus, vil bl. a. det Liv, der i begyndelsen var Krybben så nær og Paladset så fjernt, bevidne. Martinus har aldrig forsøgt at imponere i det ydre. Ingen lynende Øjne. Ingen magiske Kræfter i funktion. Ingen dræbende Viljeimpulser som hos en Lytton Bulwers ”Zanoni”. Fra sådanne Udviklingstrin dræber man ikke Tigre med sin Vilje som en anden ”Gulab lal Sing”, men højner sin Race og befrugter Verdensbevidstheden. På Grundlag af sådanne Kendsgerninger, og med hensyn til de Mennesker, som tror på Kristus som Legemliggørelsen af den 2. Person i Guddommen, bliver der vel næppe andet at gøre, end i Fremtiden at fraskrive ”Guden Kristus” de Vaaben og de Kampmidler, som i det tyvende Aarhundrede blev forkastet af Mennesket Martinus.”

Nibelvang påpeger at Martinus ikke i mindste måde videregiver noget, han har tilegnet sig af viden fra andre religioner og trosretninger, idet han overhovedet ikke har studeret nogen sådanne ud over den kristendoms lære, som han modtog i børneskolen i Sindal. Nibelvang siger i spørgende form om ikke: ”Martinus Visdom begynder paa et Punkt, hvor Menneskehedens Viden slipper op?”.

Nibelvang er, som den der har været nærmest på Martinus da han begyndte at udvikle sin kosmologi, fuldstændig overbevist om, at Martinus er inkarneret på jorden for at give menneskene en ny impuls. En impuls som er en videreførelse af Kristi lære, men beregnet på mennesker på et højere intellektuelt og intelligensmæssigt niveau end på Kristi tid.

Denne artikel af Lars Nibelvang er nok den mest dybtgående, og smukkeste tilkendegivelse af, hvordan man skal forstå Martinus og hans opgave her på jorden. Den udtrykker også til fulde de

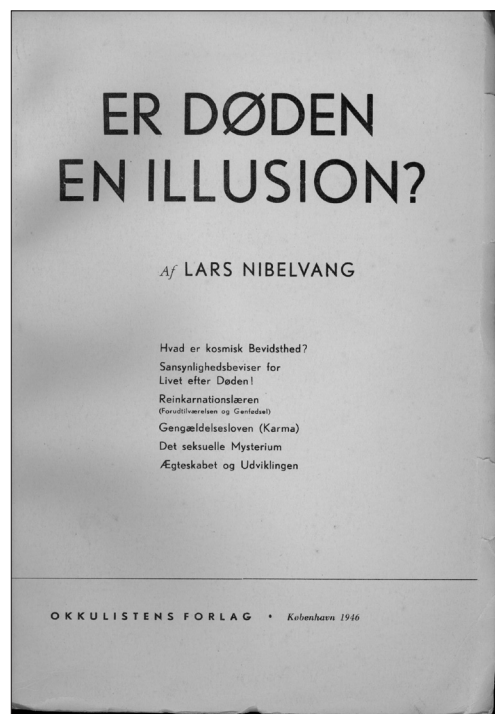
følelser som Nibelvang nærer for Martinus og hans kosmologi.

Nibelvang skriver også i denne artikel, at han selv arbejder på et stort værk med titlen: ”Martinus som lærer og menneske” hvor han vil uddybe sine synspunkter yderligere (Dette værk er aldrig kommet til syne, hverken trykt eller som manuskript. Se herom senere).

Okkultisten december 1945 side 183-184 ” Dr. phil. Konrad Simonsen in memoriam ”

Konrad Simonsen døde den 12. november 1945, og Lars Nibelvang som også var nær ven af Konrad Simonsen, skriver denne nekrolog.

Nibelvang var den mand som fortalte Konrad Simonsen om Martinus, men Konrad Simonsen kunne ikke finde de store linier i de mange forskellige religioner og åndelige retninger som han studerede. Han interesserede sig i begyndelsen meget for Martinus kosmologi, men kunne ikke se Martinus store budskab, og havde ikke nogen større

8.13 - "Er døden en illusion" genoptrykkes 1946 på Okkultistens forlag. - e

8.14 - "Spiseseddel" der annoncerer for
Okkultistens augustnummer 1946. - e

sympati for Martinus. I Simonsens seneste år tog han stærkt afstand fra Martinus kosmologi og mente, at Antroposofien var den mest rigtige beskrivelse af det kosmologiske verdensbillede. Helmer Fogedgaard lægger også andre aspekter til grund for Konrad Simonsens indstilling. Disse kan læses i næste afsnit, i Fogedgaards brev til Nibelvang dateret 20. november 1941.

Okkultisten februar 1946 side 22-24 "Hvad ligger der bag om graven?"

Denne lille artikel er en indledning til den efterfølgende artikelserie med titlen: "Oplevelser uden for det fysiske legeme". Nibelvang gennemgår indledningsvis hvordan forskellige trosretninger ser på spørgsmålet omkring døden, og nævner her også Martinus kosmologi og specielt symbol nr. 9, "Grundenergiernes Kombination" (Symbolerne har med årene skiftet nummer, men det er dette symbol der er nr. 9 på dette tidspunkt).

Okkultisten 1946. I denne årgang af Okkultisten er der en artikelserie med titlen: "Oplevelser uden for det fysiske legeme".

Artikelserien er baseret på skrifter af Swami Panchadasi som er genfortalt af Lars Nibelvang.

I 1946 genoptrykkes Lars Nibelvangs bog fra 1933 med titlen "Er døden en illusion?".

Den nye udgave er stort set identisk med den første, blot er der enkelte statistiske oplysninger der er ført frem til det senere årstal. Bogen udgives denne gang på Okkultistens forlag.

Okkultisten juni 1946 side 114-115 "Når det sideriske pendul misbruges".

I artiklen beskriver Nibelvang den misforståede og ukritiske brug af pendulet som kilde til okkulte oplysninger. Dette har ikke noget med Martinus kosmologi at gøre.

Okkultisten august 1946 side 144-146. "Sort og hvid magi".

Artiklen betragter delvis begreberne sort og hvid magi, samt problemet med at arbejde gratis ved udbredelsen af åndelige budskaber. Nibelvang ironiserer lidt i artiklen over at mennesker ikke forstår, at personer der bruger alt deres tid til at undervise og vejlede andre i åndelige spørgsmål, uden at stille krav om økonomisk udbytte, bliver mødt med overraskelse når der opkræves 1 kr. pr tilhører til et foredrag, for at man kan få dækket udgifterne til leje af salen. Denne ironisering skal nok henføres til tidligere utilfredshed med, at der ved Martinus foredrag netop blev opkrævet 1 kr. af hver tilhører, for at få dækket udgifterne ved foredragene.

Til slut i artiklen refererer Nibelvang en ordveksling han har haft med Martinus. Martinus udtalelse er meget betegnende for hans holdning til sine omgivelser:

"Jeg mindes i denne Forbindelse en Udtalelse af min kære Lærer Martinus fra de Aar, jeg nød godt af hans Undervisning:

"Jeg kunde godt forcere din Udvikling

med rivende Hast, om jeg vilde; men jeg ønsker ikke, at du skal arbejde under aandeligt Tryk, thi ligesom Solen holder sine Planeter i den mest frugtbringende Afstand, saaledes skal du ogsaa have Lov til at udfolde dig i saa fuld frihed, at du til enhver Tid kan vende tilbage til dine egne Synsmaader, om du finder dem bedre end mine”.

Saadan taler en virkelig stor Aand, saaledes skelnes der mellem sort og hvid Magi hos dem der har traadt deres mentale og spirituelle Børnesko paa den store Udviklingsstige. Måtte vi alle lære at lytte til den Dommer, der bor i vort inderste Lønkammer, inden vi vover os ind paa Gebeter, hvor selv Engle tøver med at træde! –”.

Med det som Nibelvang her refererer, viser han for det første Martinus meget forstående holdning til sine medmennesker, hvor han siger, at han på ingen måde ønsker at øve åndelig vold på dem. Nibelvang viser også her, at han selv også har forstået den etik der ligger i Martinus udsagn, idet det ikke hjælper at hjernevaske sine medmennesker, man må præsentere noget for dem som de af egen fri vilje, og afhængig af deres udvikling, kan tage til sig eller lade ligge. Denne holdning har Martinus lagt for dagen gennem hele sit liv.

Okkultisten november 1946 side 212-115 ”Profetier og kendsgerninger”.

Nibelvang indleder med at gennemgå de forskellige relevante profetier, der omtaler en ny verdenslærers inkarnation på jorden. Med sin store indsigt kommer Nibelvang langt omkring, og i særdeleshed ser han på Teosofiens førende skikkelser og deres forventninger til udviklingen på længere sigt.

Nibelvang fortæller, at han i 1920 modtog en profeti gennem en ”Somnambule” (Somnambule er et udtryk for en speciel grad af hypnotisk tilstand) der sagde, at en stor samfundsreformator skulle komme til ham. Nibelvang lagde ikke så meget i denne udtalelse, idet, som han sagde, der kan komme mange forkerte oplysninger til en ad en sådan oplysningskanal. Ikke desto mindre sad Martinus på samme sted hos Nibelvang i hans lejlighed året

efter, i 1921, hvor Nibelvang i 1920 havde modtaget dette budskab fra Somnambulen. Nibelvang var ikke straks opmærksom på, at det der oprindeligt var blevet ham fortalt, skulle have nogen forbindelse med Martinus, men det gik ret hurtigt op for ham, at det måtte være Martinus forudsigelsen drejede sig om. Nibelvang beskriver ordvekslinger mellem ham og Martinus, der meget hurtig fik ham til at opfatte Martinus som værende den, der var ham forudsagt at skulle komme. (Læs også Nibelvangs omtale af dette i hans uudgivne manuskript i appendiks A).

Nibelvang gør i artiklen så smukt og overbevisende rede for sine følelser for Martinus og hans kosmiske budskaber, at jeg har medtaget artiklen i sin helhed. Bemærk den fine og højt intellektuelle måde Nibelvang behandler emnet på, og herigennem viser sin store indsigt i disse åndelige problemer.

Jeg har ikke taget så meget tekst med af det Nibelvang har skrevet. Nibelvang var, som Helmer Fogedgaard skrev i sin nekrolog efter Nibelvangs død, overordentlig dygtig til at gøre selv meget vanskeligt tilgængeligt stof forståeligt for almenheden med sit sprudlende og levende sprog.

Denne artikel er ikke en af de letteste og mest sprudlende, men den er god til at opleve Nibelvangs skarpe intellekt og fine måde at skrive på. Samtidig indgår den i tidens debat, om hvorvidt Martinus var denne verdenslærer der var ventet og forudsagt af flere kilder.

PROFETIER - OG KENDSGERNINGER

Af Lars Nibelvang

Store Begivenheder kaster ofte deres Skygge langt ind i Fremtiden. Siger et gammelt Ordsprog. De første Profetier angaaende periodisk udsendte Verdenslærere finder man allerede i det urgamle Skrift ”VISHNU PURANA”. Se blandt andet Citatet i ”DEN HEMMELIGE LÆRE” Side: 394 395, 1. Del af H: P. Blavatsky (svensk Udgave).

Endvidere tillægger man Krishna disse Ord: ”Naar Nationer rejser sig mod nationer og Børn mod Forældre, naar der næsten ikke

mere findes Retfærdighed paa Jorden saa kommer jeg"! -

Man bør dog næppe forstaa det saaledes, at det netop skulde være Individualiteten Krishna, der skulde lade sig reinkarnere; man kommer sikkert Sandheden nærmere, hvis man opfatter det som en Udsending fra den ENHED, der kan betegnes som det kosmiske eller (om man vil) en Udsending fra Kristus Princippet.

Ud fra dette Synspunkt, behøver det derfor ikke nødvendigvis at være en Genkomst af hverken Krishna eller Kristus, men en Bevidsthed, hvis Vibrationsradius og individuelle Kundskabsfylde har de bedste Forudsætninger for at løfte vor Verden i en særlig kritisk Tidsperiode. Ensaadan Hypotese mener jeg at kunne forene med saavel Kærlighedsloven som Tiltrækningsloven.

At en saadan stor Aand netop vilde indfinde sig i vor egen Tidsalder, har de mest følsomme Bevidstheder for længst indstillet sig paa. Ideen om en kommende Verdenslærer har længe ligget i Luften, som man siger. Fra Tyskland, fra Rusland, fra Indien og fra Amerika lød de profetiske Varsler.

Hos 'Teosofernes præsident Dr. Annie Besant fandt man den samme Tanke endnu mere præciseret. Paa Grundlag af de mange okkulte Vink fra "VISHNU PURANA" til "THE SECRET DOCTRINE" plus personlige Observationer sendte hun sit Budskab ud over Verden, og hun gjorde det saa aabent og ærligt, som det var muligt fra en Tilhænger af et System, der havde taget en Del af Østens Skatte i Arv og bygget videre paa de Gamles Ideer. Med forbavsende Kraft og Tillid havde hun gennem sin Bog: "Kristi Genkomst" profeteret om de Egenskaber og den Karakter, man først og fremmest burde vente at finde hos den kommende Lærer, og hun skrev ydermere om den Aand og den Holdning, man burde indtage, hvis man vilde gøre sig Haab om møde og kende den nye guddommelige Udsending.

Dette Billede var trukket saa rent og ædelt op og skabt af de højeste Idealer, som kunde fostres i en Sjæl, der stod under Paavirkning af "THE SECRET DOCTRINE". Naturligvis var det ikke muligt at tegne det helt nøjagtige Billede af en Individualitet, hvis Horisont var saa højt hævet over vore egne Evner, at den skulde tjene som Forskrift og Vejledning for kommende Slægter. Men den Skitse, som bl. a. var optrukket i Bogen "Kristi Genkomst", og som skulde omspænde den kommende Lærers Konturer, var opbygget paa Fortidens Erfaringer og farvet med et Islæt af egne menneskelige Favorittheorier, Gisninger og navnlig Forventninger. Den var dyb, den var smuk, men den havde passeret en Smeltedigel og taget Blavatsky Besant-teosofisk Form.

Annie Besant, den store, varme og rige Aand, havde trods sin alsidige Dannelse og lysende Begavelse i Modsætning til den intellektuelle og spirituelle Gigant Emerson aldrig været i Stand til at frigøre sig helt fra det Stof, hun behandlede. De mange Forestillinger om "aandelige Embeder" og næsten "militaristisk farvede Rangklasser", som spøgede i de gamle klassiske Værker, gik fremdeles igen i hendes moderne Haandbøger og i Tidsskrifter og satte bl. a. sit Stempel paa Foreningen "Stjernen i Øst". En Forening, der i Kraft af hendes Autoritet og Agitationsbegavelse talte sine Medlemmer (jeg tror det var) blandt 37 Nationer.

Hos Emerson var Tanken derimod frigjort; under hans spontane, momentvise Glimt af kosmisk Bevidsthed øjnede han ikke alene Nødvendigheden af, at Enhedens og Viddommens Repræsentant snart maatte indfinde sig, men han saa og forstod samtidig Umuligheden af, at en saadan Bevidsthed kunde tilhøre eller favorisere et bestemt udpeget System. Derfor finder man Emersons Tanke indstillet i Retning af et nyt universelt Naturgeni, medens Dr. Besant, som Modsætning, gennem sine Værker efterlader sig et Helhedsindtryk, det lader os ane, at den ny Aabenbaring for største Delen maatte vise sig som en forhøjet spirituel og intellektuel Uddybning af de teosofiske Tankelinier gennem en indirekte Reinkarnation af en

af Fortidens største Lærere. (Husk Bogens meget sigende Titel ”Kristi Genkomst”!).

Hvis Dr. Besant derimod havde holdt sin Profeti i en upersonlig Aand og ikke ydermere gjort en bestemt mystisk Individualitets Nærværelse betinget af et bestemt menneskeligt, tendentiøst udvalgt Mellemed, havde hun kunnet byde den kommende Lærer velkommen i hvem som helst, der maatte vise sig i Besiddelse af den højeste guddommelige Visdom, det største kosmiske Overblik og de mest vidtrækkende spirituelle Skabeevner, og hendes Profeti havde bestaaet sin Prøve for Verden.

Nu stod hun derimod i sit Livs travle Aftenrøde indfanget, bastet og bundet af de Konsekvenser, som hendes filosofiske Produktion havde skabt ja, hun stod ydermere som Protektor for en vidt forgrenet Forening, hvis Medlemmer for største Delen havde trænet deres Følelsesliv og Tænkemaade efter de Tænkekanaler, hun selv havde gravet, og som i nidkær Tillidsfuldhed bar Ekkoet af hendes lokalt præciserede Synsmaader ud over Verden .

.... Saaledes tænkte, følte og skrev jeg allerede i Aaret 1925. Den 11. August 1929 (paa Martinus Fødselsdag) opløstes Foreningen ”Stjernen i Øst”. Jeg kan dog ikke dvæle ved dette Emne uden i samme Forbindelse at sende en venlig og forstaaende Tanke til alle vore ukendte Aandsfrænder, som i sin Tid dannede Sjælen i Foreningen ”Stjernen i Øst”. Jeg ser for mig, hvordan disse idealistiske og trofaste Sjæle Dag efter Dag, Aar efter Aar har spejdet efter den store Budbringer. Jeg ser det intensive Tankearbejde, de har nedlagt saavel i deres eget Indre som i den ydre Verden, og jeg tør tro, at hver enkelts Indsats i det universelle Lys Tjeneste ikke vil kunne undgaa at sætte sit Spor i Verdens kollektive Bevidsthed.

Ganske vist har vi vandret med en højst forskellig Indstilling ad de Veje, som før eller senere vil føre os mod det samme Maal. Men jeg ser dog klart, at saavel Hensigten som Arbejdet har været fælles i Aand; thi hvem tør

benægte, hvad end Læreren blev den eller hin, at det var Bæreren af de højeste Manifestationsevner og det klareste universelle Lys, det var disse Menneskers Hensigt at tjene? Men hvad der stod for den almindelige kollektive Bevidsthed i en dunkel Taagedannelse havde dog forlængst taget klar, afgrænset og frigjort Form hos en af Datidens ypperste Tænkere. Hos Emerson lyder den forventningsfulde Anelse saaledes:

”Naar skal den Røst, der forkyndte den højeste Skønhed for Østens Folk, Røsten, som Hebræerne lyttede til i Henrykkelse, og som igennem en Hebræers Mund udtalte Ord, der til alle Tider vil være Orakelsprog naar skal denne Røst ogsaa tale til Vestens Nationer? Hebræernes og Grækernes Skriftsteder indeholder udødelige Sætninger, Tanker, som har været Brød for Millioner. Men de mangler episk Sammenhæng; de viser sig ikke som samlede Tankerækker for Intelligensen. Jeg spejder derfor efter den Lærer, som formaar at overskue hine straalende Love saaledes, at han kan afsløre dem for os som en Helhed i deres fuldkomne og afrundede Ynde, som vil vise os Verden som Sjælens Spejl, lære os at forstaa, at Tyngdeloven og Loven for Hjertets Renselse ere identiske, og at ”du skal” er Videnskab, Skønhed og Glæde”.

Da jeg første Gang saa disse Tanker paa Tryk, greb de mig lige ind i Sjælen. Selv hørte jeg til Løsgængernes Orden. Fra min tidligste Ungdom havde jeg søgt Sandheden ubekymret om, hvor den end vilde føre mig hen. Jeg skyede ingen Anstrengelse, naar det gjaldt at slide Grundtankerne ud af de forskellige øster og vesterlandske Systemer, men jeg lod mig ikke indrullere i bestemte Baase. Jeg var rede til at forlade alt og følge Læreren, naar som helst og hvor som helst han maatte behage at indfinde sig. Jeg nærrede ingen personlige Forventninger, men vilde føle mig lykkelig, om jeg blot maatte blive en af de mindste i det store Broderskabs Tjeneste.

Og saa skete der det næsten ufattelige, at jeg, der stod de mange Ceremonier og Foreninger saa fjernt, skulde blive den første, der modtog en præcis lokaliseret Profeti. En Dag modtog jeg nemlig, gennem en Somnambule,

det mærkelige Budskab fra den usynlige Verden, at en stor Samfundsreformatør skulde komme til mig. (Ifølge samme Kilde skulde det stamme fra en indisk Udsending). Naturligvis betragtede jeg ikke dette Budskab for hverken mere eller mindre end et kuriøst Mystifikationsforsøg fra den psykiske Verden, hvis Uvederhæftigheder, Hængedynd og mentale Faldgruber jeg allerede paa dette Tidspunkt havde en levende Forstaaelse af. Men Aaret efter (1921) sad Martinus paa samme Sted, hvor jeg havde modtaget det sælsomme Budskab.

Saa overfladisk var dog det Indtryk, denne Profeti havde efterladt hos mig, at jeg ikke et eneste Øjeblik satte den i Forbindelse med Martinus. Man maa huske, at han kom til mig som en tilsyneladende almindelig ung Mand, der søgte min vejledning, og at denne unge Mand paa dette Tidspunkt ikke havde skrevet en Linie om okkulte Emner eller tegnet et eneste Symbol. Ikke desto mindre fik jeg et meget levende Indtryk af hans egenartede Atmosfære og endvidere en Følelse af, at vi to meget snart skulde komme til at bytte Roller. Ja, jeg tror, at jeg sagde det til ham allerede ved vor første Afsked.

Efter dette vort første Møde rullede Begivenhederne hastigt. Det varede ikke mange Dage, før vi to, hver paa sin Vis, kom til at opleve alle Eventyrs Eventyr tilsammen, Eventyret om en ung Mand, der følte sig saa ene og tilovers, at han saa smaat havde tænkt sig at drage ud i Verden for at tale til Hedningerne, for saa pludselig i sit 30. Aar at se sig ombølget af GUDENS Velsignelse og indhyllet i det store hvide LYS, der efterhaanden udvidede hans Bevidsthed og gjorde ham til Lærer for hele Verden.

Her er ikke Stedet til at tale om de mange originale Tanker og livsanimerende Impulser, Martinus har skænket mig igennem Aarene. Her skal blot omtales et Spørgsmaal og nogle Svar, som korresponderer med det Hovedemne, jeg her har ført paa Bane, og som vil vække usædvanlig Interesse for de af hans Tilhængere, der har Taalmodighed til at følge mig under den omstændelige og komplicerede Fremstillingsmaade, jeg i dette

Tilfælde bevidst har valgt at følge. -

Da Kristus i sin Tid optraadte offentligt og slog det kosmiske Plans Grundtone an, bl. a. i disse Ord: "Om nogen slaar dig paa den venstre Kind, bør du vende den højre til!", stod han ene i en Verden, hvis kollektive Bevidsthed savnede alle saavel tekniske som intellektuelle og spirituelle Forudsætninger for at maale Omfanget og Dybden i hans Ord. De mest intelligensbetonede Mennesker i hans Samtid maatte nødvendigvis betragte ham som en entusiastisk Sværmer, der forsøgte at fremføre sine Utopier i en Verden, hvor det ene Liv nødvendigvis maa leve paa det andet, hvor ethvert individuelt Centrum fra Naturens Haand paa en eller anden Maade er indstillet paa Forsvar fra Rosens Torne til Elefantens Stødtænder, og som Dag for Dag har udbedret dette Forsvar fra Buskmandens forgiftede Pile til Pseudo Civilisationens Flyvemaskiner og Atombomber.

Saa vel de kinesiske som de indiske Vismænd har udtalt et lignende Paabud længe før Kristus. Men alle som een manglede de Evnen eller muligt Betingelserne til at befæste deres Ord med videnskabelige Demonstrationer. Bestandigt har den materialistiske Gennemsnitsbevidsthed med tilsyneladende Ret kunnet bringe, dem følgende Svar:

Hvor langt tror I blødsødne Idealister, man vilde være kommen med Passivitets og Forsagelsens Evangelium mod Diktatorenes mordlystne Undertrykkelsesprincipper? Har Historiens blodige Kendsgerninger ikke netop vist jer, at alene Magtprincippet i Forbindelse med Retfærdigheden er i Stand til at udfri en nødstedt Verden fra de Mørkets Repræsentanter, der periodevis forsøger at skruer Udviklingens Viser Aarhundreder tilbage?

Indrømmet, mine ærede Meningsbekæmpere! Saa længe Menneskehedens kollektive Bevidsthed staar paa det Trin, hvor man, ikke alene griber til Vaaben mod sin Næste, men endog forsøger at stille den guddommelige Lov paa Hovedet ved at gøre Magt til Ret, saalænge maa "Øksen og Blokken" blive staaende som et nødvendigt Led i Udviklingen. GUD skal jo bruge alle Udviklingsstrin i sin Tjeneste. Men for dem, der ikke mere

ønsker at være Redskaber for det dræbende Princip, er der kun det at gøre at stille sig ind paa det modsatte Princip.

Med den forrige Verdenskrig som Baggrund forelagde jeg Martinus dette Spørgsmaal: "Hvordan stiller du dig til Kristi mærkelige Ord: "Om nogen giver dig et Slag paa den venstre Kind" o.s.v."? Svaret lød:

"Hvis du ønsker at følge mig, gør du klogt i at vende den højre Kind til i alle Livets Tilskikkelser. Det er den bedste Indstilling og den korteste Vej, naar det gælder om at komme bort fra en Verdensmentalitet som vor. Tro endelig ikke, at du kan forandre Majoritetens Mentalitet ved at gaa mod Strømmen. Den eneste Verden, du kan forandre, er din egen indre Verden. Det er din Overbevidsthed der har sat dig i den Verden og paa den Plads, du lever i Dag, grundet paa din tidligere Tænke og Handlemaade. Indstill dig derimod efter de Principper, der er Raadende i en højere Verden, vil din ny Vane danne Evner og Karakteregenskaber, der forvandler Overbevidsthedens Kvalitet, og naar Overbevidsthedens Kvalitet er tilstrækkelig forandret, vil den ufejlbarligt tiltrækkes mod en højere Verden, hvor man ikke mere deler Slag men Velsignelser ud".

I samme Sekund saa jeg den lovbundne Visdom, der laa gemt i hans Ord. Det er den Slags Tanker, jeg har kaldt "Rodtanker", og det er den Slags Rodtanker, der kaster Straalebundter af nyskabende Ideer til alle Sider. Fra det Øjeblik, denne Begrundelse af Kristi Paabud var kastet ind i min Bevidsthed, kunde jeg selv fortolke den i talrige Variationer. "Tiltrækning" er jo en Form for Begær, og Begær er en Form for - Tyngde. Vor egen Overbevidsthed har tiltrukket Celler fra en underliggende Spirals beslægtede Vibrationstilstand til sin Legemsdannelse. Altsaa bliver vor Overbevidstheds Vilje en Art Tyngdelov for vore Celler paa samme Maade, som Jordklodens Vilje bliver Tyngdelov for os. -

Havde en Lærer, der allerede paa dette Tidspunkt viste sig i Besiddelse af saa

universelle Synsmaader, ikke Lov til at bruge de forjættede Ord: "Jeg er kommen for at retfærdiggøre Kristus og for at vise Menneskene GUDS Storhed!"

Havde han ikke allerede gennem Paavisningen af denne Lov taget det latterlige Anstrøg bort, som Snusfornuften havde hængt paa Kristi Ord, og bragt dem ind under en videnskabelig Begrundelse? En Tanke slog pludselig ned i mig: Du godeste GUD, var Martinus ikke netop Manden, der her ganske ubevidst havde demonstreret en af Grundtankerne i Emersons Profeti? Lad os kortest muligt gennemgaa Ideen paany! Emerson siger: "Jeg spejder derfor efter den Lærer, som vil lære os at forstaa, at Tyngdeloven og Loven for Hjertets Renselse er identiske."

Er det ikke netop Martinus, der har vist os Overbevidsthedens Automatfunktioner som Tiltrækning og Frastødning (Hunger og Mættelse), dens Evne til at rangere ethvert Væsen paa den Plads, hvor det finder det mest gunstige Sammenspil med Omgivelserne og som Følge deraf de mest hensigtsmæssige Betingelser for forøget Vækst? Er det ikke netop Martinus, der ved Hjælp af sine kosmiske Analyser paa den mest overdaadige Maade har demonstreret Identiteten af Tyngdeloven og Loven for Hjertets Renselse? Har han i det hele taget ikke trævlet Sjælen i enhver Ting op til dens inderste Væsen og vist os, at Sætningen "du skal" er Videnskab, Skønhed og Glæde!

Desværre skulde den elskelige Emerson aldrig i denne Verden opleve at se sin saa skønt formulerede Profeti gaa i Opfyldelse. Men min Intuition havde vist mig Martinus som den ny Lysbringer paa et Tidspunkt, hvor hans Verdensmission laa i Svøb, og hans Manifestationer i Nutiden har bekræftet denne uforlignelige Sandhed for min Intelligens.

Længe har Majoriteten holdt Kikkerten for det blinde Øje, og længe vil man fylkes om de hensygnende Systemer; men de, der har Øjne og Ører til at se og høre med, vil se og forstaa, at det ENHEDENS TEMPEL er i Færd med at rejses, hvis gyldne Søjler omspænder ALTET.

Ved Hjælp af sit kosmiske Syn har Martinus vist os den fuldkomne Retfærdighed i det mikrokosmiske saavel som i det makrokosmiske Verdensalt og fra saa universelt et Synspunkt, at de mange Brudstykker, som Fortidens Vise saa i Aanden, træder paa Plads som Blomstens løsrevne Blade og viser sig for Tanken som en smuk, symmetrisk ENHED.

Fra dette næsten svimlende Udsyn vil man for første Gang faa Øje paa det fulde Omrids af den Kærlighedens, Visdommens og Lighedens Religion, hvis funklende Sandheder kaster deres livsanimerende Lys helt ind i hin fjerne Fremtids Guldalder, hvor man ogsaa paa vor lille Klode vil mødes i den Fordragelighedens Aand, der forener det vesterlandske Bogstav med den østerlandske Aand og som i dybeste Forstand vil forvandle alt til een Hjord og een Hyrde!

Okkultisten februar 1947 side 26-27 "Tanker omkring en bog"

Omkring et år efter at Erik Gerner Larsson fik udgivet sin bog: "Martinus – En introduktion", syntes Nibelvang, at der burde skrives en bedre anmeldelse end den korte notits der blev skrevet da den udkom. Bogen er nu ogsaa udkommet i svensk oversættelse, oversat af ingeniør Boklund.

I sin artikel beskriver Nibelvang først hvor vigtig Martinus værk "Livets Bog", der nu er nået op på 1800 sider, er for menneskeheden. Han påpeger ogsaa hvor vigtigt det er, at der er blevet skrevet en for det almene menneske let forståelig indføring i det store værk. Nibelvang fastslår, at det netop er lykkedes for Erik Gerner Larsson, med den ovenfor nævnte bog.

Nibelvang roser Gerner Larsson for hans bog, og siger at den er godt skrevet, og at det Gerner Larsson siger i bogen kommer fra hjertet, og går lige til hjertet. Nibelvang siger:

"Hans (Gerner Larssons) Introduktion til Martinus er Frugten af de Lussinger, Taarer og Henrykkelser, der er blevet ham tilmaalt af selve Livet. Endvidere har han skrevet sit Uddrag i en enkel, letflydende Stil, der

skal komme til at vække både Sympati og Forstaaelse for den Opgave, han har sat sig."

Med denne boganmeldelse, ser det ud til at Nibelvang trods sin aversion imod Gerner Larsson, ønsker at rose Gerner Larsson for det der er grund til at rose ham for.

Med denne boganmeldelse er det sidste gang Lars Nibelvang skriver i Okkultisten. Han bliver mere og mere syg og kræfterne svinder.

Lars Nibelvangs allersidste arbejde, 1947.

Hans allersidste arbejde er en monolog der oplæses i Danmarks Radio.

Det efterfølgende er teksten til denne monolog som blev oplæst i Danmarks Radio den 13. maj 1947. Normalt oplæste Nibelvang selv sine arbejder i Danmarks Radio, men denne monolog oplæste han ikke selv, dertil var han for syg. Denne tekst blev det sidste skriftlige arbejde som Lars Nibelvang udarbejdede. Han døde nogle få måneder senere, den 8. januar 1948 efter længere tids sygdom.

Lars Nibelvang har skrevet monologen som en omarbejdelse af en artikel han skrev i Okkultisten i juli 1940 side 123-125, med titlen "En gammel Filosoffs Betragtninger".

Lars Nibelvang skriver godt nok "Naar man gaar i sit femogfirsstyvende Aar". Det skal ikke forstås at han selv er så gammel. Han er på dette tidspunkt kun 67 år, men er mærket af sygdom, og har sikkert følelsen af at han ikke har så lang tid tilbage. Han var da ogsaa kun 68 år da han døde.

Jeg gengiver teksten i sin fulde ordlyd idet den på en meget smuk måde viser Nibelvangs menneskekundskab idet man ser, at han ikke direkte prøver at fortælle hvad han føler er sandheden. Han påpeger i stedet nogle ting, som han håber vil få mennesker til at tænke selv og nå til en erkendelse, der svarer til hans egen forståelse af forskellige sider af kosmologien. Vi ser ogsaa her et eksempel på en fremstillingsmåde, som nok er Nibelvangs egen måde at sige tingene på, men vi ser ogsaa hvor meget den ligner Martinus måde at argumentere på når han udfører sine analyser.

Vi får samtidig her med denne tekst en fornemmelse af det som Helmer Fogedgaard mente, da han i

anledning af Nibelvangs 65 års fødselsdag bl.a. omtalte den måde som Nibelvangs skrev på, når han skrev sine noveller i Politikens Søndagstillæg:

”Også når Nibelvang f. eks. skriver i ”Politiken”s Søndagstillæg, møder vi livsvisdom i novelleform, hvor der oven i købet er indsmuglet okkulte sandheder.”

Monolog

En gammel Idealists Betragtninger

Af Lars Nibelvang

Saa fik man da Lov til at kikke lidt ind i et nyt Aar en Gang endnu. Naar man gaar i sit femogfirsindstyvende Aar kan man ellers vente en Hjemkaldelsesordre, hvornaar det skal være. Det knirker i de udslidte Knogler; men jo mere man bliver lænket til sin Stol, jo mere slipper man sin Sjæl løs - og den har hele Universet til Tumbleplads.

Mine Ben er gamle og stive; men min Tanke kan drage paa Langfart og sanke Erfaringer sammen saa længe jeg kan bruge mit Hoved. Og det gaar med Hovedet paa et Menneske som med Blomsten paa en Plante: Roden, Stammen og Bladene maa suges ud til det yderste for at holde Liv i Blomsten saa længe som muligt. Det maa jeg sige - min Hjerne er lige saa bevægelig i sin Kombinationsevne som i gamle Dage. Min indre Verden vokser i Skønhed og aandelig Rigdom i samme Forhold, som den ydre Verden skrumper ind. Jeg har Erfaringernes Essens at arbejde med - den behøver man da ikke at hænge i ”Mølpose”.

Jeg, har altid elsket at tænke. Det er saa morsomt at sætte Energier i Gang, der er hurtigere end Lynet. Og efter min Mening kravler Lynet som en Snegl i Forhold til Tanken. Men man skal være forsigtig, skal man! - Man maa endelig ikke tro, at Tanker er saa todfrie som Ordsproget antyder; tværtimod, der kan være baade dødbringende og livgivende Slagkraft i dem. Tanken laver ganske vist ikke saa megen Blæst om sig og

smækker saa højt med Dørene som Vinden; men den lister sig ind, hvor selv de arrigste Storme maa luske uden om Maalet. Derfor skal man være forsigtig med Valget af sine mentale Skabninger - de drager ikke alene paa Langfart; men de vender tilbage til deres Ophavsmand og tager deres Venner med. - Jeg for mit Vedkommende har gjort den Erfaring, at det bringer Lys og Visdom, hvis man anvender Tanken efter moralske Principper. Ved Visdom forstaar jeg selvfølgelig ikke Kundskab, Visdom er Kundskabs Essens. Et Menneske kan godt være ond, selv om vedkommende er baade kundskabsrig og klog; men ingen kan eje den sande Visdom uden at være god. Hos det moralske Menneske savner man ikke engang Geniet - men Geni uden Moralitet vækker ligefrem Forargelse. Efter min Mening burde de moralske Kvalifikationer indtage en mere fremskudt Plads i Civilisationen, end de gør for Tiden.

Hvis nogen gider høre paa en gammel, vrøvlevorn Amatør-Filosof, der mangler baade Doktorhat og Professorat, vil jeg i al Beskedenhed give vedkommende det gode Raad: at tale noget mindre og tænke noget mere! Tænkning avler Visdom og Kærlighed til sine Medskabninger, og den har vi ikke mere af, end vi godt kunde taale noget mere. Enhver Ting viser sig næsten endeløs i sine Kombinationer og Synsfelter, saa snart den omklamres af koncentreret Tanke (det er derfor ikke underligt, at der er mange Meninger i Verden), Jeg gad se det Støvfnug, der ikke rummer en Verden af Vidundere! Et Talent vilde saamænd kunne skrive en hel Bog om en hvilken som helst Ting, uden at den derfor behøvede at virke kedelig. Det er der maaske ikke noget mærkeligt i; efter min Mening er det meget mere mærkeligt, at der kan findes læste Skribenter, som kan skrive tykke Bind over saa godt som ingenting. At kunne udspy en velvalgt Ordflom paa en 3-400 Sider uden at strejfe en eneste selvstændig Tanke - det maa vist betegnes som ”Savsmuldets” Triumf! Apropos! Det kan ogsaa være morsomt at færdes i Hukommelsens Regioner. Man kan vandre frem og tilbage i Tiden uden at betale en Øre i Entre. I det ene Øjeblik føler man sig

som Drengen med Tornystret paa Ryggen - i det næste som den forelskede Yngling, der er paa Jagt efter "den eneste Engel i Verden". Ret beset er Tiden jo en mærkelig illusionist som man ser anderledes paa, naar man bli'r gammel, end da man var ung. Dengang man var en grøn Hvalp, bød man Tiden velkommen - fordi man vidste, den vilde bringe Styrke, Kundskab og Erfaring. Men fra det Øjeblik, man havde passeret sin Kulminationsperiode, skiftede man Standpunkt og tog imod den som en led Tyveknægt, der bestandig laa paa Lur for at stjæle. Og stjæler - det gør den! Den har f.Eks. forlængst plukket Haaret af mit Hoved, udhulet mine Tænder, gravet Furer i min Pande og plukket Fedtet af mine Muskler. Hele mit fysiske Korpus er kommet ind under Spredningens Lov - i Modsætning til min inderste Væsenskerne, der stadig synes at være midtpunktsamlende. Det er i Grunden en meget betegnende og trøsterig Iagttagelse at gøre for en Mand, som nærmer sig Graven. Nærmer sig Graven! Tja - det gør vi jo alle. Fra det Øjeblik man er kommen lykkelig og vel til Verden og har modtaget de obligatoriske Klask i Halen, er man selvfølgelig paa Vej til Graven. Der er blot den Forskel paa Folk, at nogle giver sig til at tænke over Tingene og indstiller deres Liv saadan, at de kan møde enhver Eventualitet med oprejst Pande, mens andre lusker uden om Tænkning som Børn, der skulker fra Skolen. Det er i Grunden mærkeligt, at de fleste Mennesker er saa bange for at tænke paa Døden. Hvorfor skal man være saa bange for at dø en Smule, hvis blot man har levet som et godt Menneske? Er Livet blæst ud for bestandigt - tja, saa faar man jo aldrig Lejlighed til hverken at fortryde eller beklage. Skulde det derimod vise sig, at man blot bliver flyttet om i en anden og mere forfinet Jordbund, kunde det maaske være meget behageligt at høste Frugterne af den Sæd, man har saaet i sit Jordliv. Det er muligt, at en eller anden har Grund til at se paa Sagen med andre Øjne, men den maa han selv klare. Enhver lærer jo af egne Erfaringer. - Om Forladelse, der stak Egoisten igennem! Jeg ved meget godt, at de meget begavede betragter enhver Forhaabning om en fortsat individuel Eksistens som en oplagt Dumhed; men Livet har alligevel lært mig, at de mest

selvsikre Pessimister findes blandt dem, der kender mindst til Problemet. - Videnskaben symboliserede i sin Tid Idealisterne ved en blind Drømmer, der ravede om i en mørk Sal for at finde en sort Kat - som ikke var der. Men i den senere Tid er der alligevel en Del af Psykologiens fineste Spidser der har været ude for, det "Uheld" at snuble over saa mange Kendsgerninger, at de begynder at faa Øje paa Katten. GUD velsigne min gamle Far - han lærte mig, at Hovmod staar for Fald!

Ak ja, man kan naturligvis sagtens sidde i sin Stol og filosofere over Ting, som hverken kan bevises for "Jørgen Hattemager" eller fattig Per Eriksen; men hva' - man gi'r sig jo heller ikke ud for andet - og Tiden skal jo gaa med noget for en gammel Mand, ikke sandt !

Min største Glæde bestaar dog i at sidde ganske stille og lade hele Livet passere Revy. Minderne ligefrem flokkes om mig. Det er naturligvis ikke lutter Lysalfer, der dukker op i Bevidstheden. Men jeg er dog kommen saa vidt, at jeg kan byde dem alle velkommen (GUD hjælpe Virtuoserne, om ikke de havde de sorte Tangenter!). Hver Periode bringer sit Budskab enten om Sejr eller Nederlag. De fleste Mennesker synes ganske vist ikke om at dvæle ved deres Nederlag; men det gør jeg - for jeg synes, at man lærer mere af sine Fejltrin end af sine Fortrin. Jeg har saamænd saa tit taget fejl af Vejen og er løbet ad Blindgader; men, jeg er aldrig kommet saa tomhændet tilbage, som da jeg løb ud. Det maa alligevel være en genial ARKITEKT, der har dikteret Universet sine Love - eftersom enhver egensindig Dumrian kan faa Lov til at bryde dem saa ofte han vil - men alligevel tvinges til at ende som Vismand. Ak, hvor er Livet dog kort, selv om man faar Lov til at blive saa gammel som jeg! Man føler sig som en New Foundlænderhvalp, der lige er begyndt at faa Øjne. Paa den anden Side er det naturligvis umuligt at leve et langt Liv, uden at der hænger lidt ved. Jeg for mit Vedkommende har skam ogsaa prøvet, hvad det vil sige at løbe Spidsrod gennem Forklejnensens, Misundelsens, Fattigdommens og Bagtalelsens Zoner. Man har faaet garvet Ryggen; men jeg holder nu

alligevel paa, at man bliver ranket i Sjælen. Ifølge min Erfaring ser det ud til, at Livet ikke rummer saa mange Rævekager, som Folk i Almindelighed er tilbøjelige til at tro. "Alle Revselse er kun forklædte guddommelige Kærtegn." Den var der en stor Mand, der stak mig ud engang (Martinus). Og jeg har tænkt saa meget over det siden, at jeg er lige ved at give ham Ret. Hvis Folk gav sig Tid til at tænke noget mere over Tingene, vilde Djævelen snart skrumpede saa meget ind, at han kunde faa Plads til at tage sig en god gammeldags Vals - paa Spidsen af en almindelig Synaal. Paa den anden Side maa Menneskene gerne beholde deres Djævelbegreb saa længe de vil for mig. Man ska' ha', hvad man ka' li'! Men jeg vil dog ikke anse det for nogen nævneværdig Skade, om de tænkte noget mindre paa Djævelen og noget mere paa Vorherre. Jeg har nemlig lagt Mærke til, at der hvor Lyset trænger ind, forsvinder Mørket af sig selv. Jeg ved saa udmærket godt, at det er et temmelig kildent Emne, jeg er kommen ind paa. Man skal helst ikke gi' sig af med at prædike, Saa længe et Menneske er glad for sine egne Meninger, har han det paa samme Maade som Manden, der hviler tilfreds med en halvfordøjet Bøf i Maven. Den, der er sjælelig sulten, skal nok vide at spørge til rette Tid og paa rette Sted. Men naar man bli'r gammel, bli'r man snakkesalig og forløber sig saa let. - Maaske har jeg længe gaaet i Barndommen uden selv at vide det, - netop derfor har man maaske ikke kunnet slippe Udødelighedstanken. Men selv om man ser bort fra, hvad Alverdens Religioner og Filosofier har lært os, er der alligevel et stort Antal Mennesker - saavel blandt Læg som Lærd - der har haft saa sælsomme Erfaringer at de vidner om en oversanselig Verden.

Jeg har saamænd ogsaa selv haft Oplevelser, der peger i en lignende Retning; men jeg omtaler dem meget nødig - fordi jeg ved, hvor umuligt det er at overføre personlige Oplevelser til et muligt aldeles ubeslægtet Erfaringsmateriale. Man kan som bekendt ikke drive noget Menneske længere end hen til den Krog, hvorfra vedkommende skriger: Løgn! Dag for Dag bliver der flere og flere, som begynder at reflektere over

Tingene, Tusinder af Aandens Stormænd er gaaet i deres Grave og har efterladt sig et Tomrum, som ingen af deres Efterfølgere helt har evnet at udfylde. Og saa kommer Spørgsmaalet krybende: Er f.Eks. den store, flammende Aand Victor Hugo virkelig opløst i sine sjælelige Bestanddele og gledet ind i et hemmelighedsfuldt Fælleslivs der leger med sine Skabningers Livsflamme, som en Kattekillings leger med Mus? Jeg ved det ikke! Personlig kan jeg ikke lade mig paavirke af den Slags Tanker, skønt de er benyttede af nogle af vore største Aander. For mig vilde det nemlig sige det samme, som om man stod overfor en skabende Kunstner, der rev sine Billeder i Stykker, efterhaanden som han fik dem færdige. I mine Øjne vilde det være en gal Mand, og "Jo mere geniale hans Billeder var, jo mere gal vilde Manden være", som afdøde du Prel saa træffende sagde. Ganske vist vil man svare, at den endelige Sandhed ikke behøver at have noget som helst tilfælles med vore Forhaabninger og forudfattede Meninger.

Jeg ved det ikke. Men jeg ved, at den højeste Skabning, som den usynlige AARSAG har frembragt paa denne Jord, er det geniale Menneske; derfor interesserer det mig mere at studere de Egenskaber, som udmærker dette Væsen, end de Bevidsthedsingredienser, som pulserer hos Majoriteten. Hos det rene Geni finder jeg bl.a. høj Intuition blandet med straalende Intelligens, sublim Skønhedssans, fremragende Koncentrationsevne, billeddannende Fantasi med tilsvarende harmonisk Formsans.

Hvis der skulde findes et Menneske, som vil indrømme dette, vil jeg spørge vedkommende: Hvorledes skulde disse højt værdsatte, fremragende Egenskaber kunne udledes - fra et Galskabsprincip, der selv var Visdommens Modsætning? Mener man, at en Buddha, en Kristus eller en Leonardo da Vinci skulde kunne stamme fra en Kilde, der forener Almagt med hjerteløs Ufølsomhed? Bærer ikke selve Udviklingen os mod stedse stigende Fuldkommenhed? Er det muligt at leve een eneste Dag uden at lægge et Plus til vor Viden? Er det ikke netop gennem vore

Fejltrin, vi indhøster den største intellektuelle og moralske Berigelse? Ja - sandsynligvis vil mine mange højtærede Meningsbekæmpere sige: Hvortil tjener saa alle disse Erfaringer og kulminerende Dyder? Bliver der andet og mere tilbage end nogle Haandfulde Støv og en prangende Gravsten, bortset fra deres berigende Indflydelse paa de efterfølgende Slægtled?

Jeg ved det ikke! Jeg har kun dannet mig min egen Mening om Tingene, og jeg ser ingen absolut Nødvendighed for, at en Enhed skulde være udslettet som Identitet, fordi den glider fra en synlig til en usynlig Tilstand. At Mennesket forsvinder fra det fysiske Synsfelt, behøver ingenlunde at betyde total Udslettelse. Et Meteor er synligt, saa længe det lyser i vor Jordsfære; naar det forlader denne Atmosfære, forsvinder det for vore Øjne uden derfor at være opløst i sine Bestanddele.

Menneskets Sanser spænder kun over saa lidt af Virkeligheden, at der næsten burde være Plads for en Smule Forbehold i vore Domme og Meninger. Ved en Hastighed af 36.000 Svingninger pr. Sekund, forsvinder den højeste Tone for vort Øre. Fra 36.000 til op imod 18.000.000 Svingninger pr. Sekund opfatter vore Sanser intet. Naar de 18.000.000 er naaet, opstaar det laveste af de Fænomener, der indvirker som Varme paa vor Hud. Fra den højeste Tone til den laveste opfattede Varme ligger en næsten ufattelig stor Vibrationsskala, som vore Sanser ikke er i Stand til at opfatte. Mener man ikke, at dette store Vibrationsfelt kunde give Plads for adskillige behagelige og ubehagelige Overraskelser, hvis Menneskene fik f.Eks. deres Sanser skærpede?

Efter min Mening er det lidt af et Skraaplan at komme ind paa, hvis man giver de synlige Kræfter for store Fortrin, paa de usynliges Bekostning. Vand er ganske vist ikke at kimse af, naar det f.Eks. sprænger en Dæmning; men ingen skal faa mig til at tro, at den usynlige Dampkraft er hverken mindre virkelig eller mindre virkningsfuld.

Man behøver saamænd ikke at føle sig skuf-

fet, fordi Mennesket bliver usynligt efter sin Død. Mennesket har nemlig altid været usynligt. Ingen har nogen Sinde set det levende Væsen. Vi har alle gjort os skyldige i den Fejltagelse at forveksle den synlige Form med Formens usynlige Skaber. LIV har altid været usynligt. For at bøde paa denne generende Ejendommelighed har det - men spørg mig blot ikke hvorledes! - fremstillet Formen. Liv og Form vil altid optræde samtidig som Poler af en og samme Ting.

Ved den Proces vi kalder Døden, skiller den usynlige Individualitet sig ganske vist af med den synlige Form; men hvorfor skulde den ikke kunne vise sig i en mere forfinet Form paa et højere Plan - naar en almindelig sølle Kaalorm kan forvandle sig til Sommerfugl paa det fysiske Plan? Det var saamænd Synd, at der skulde sættes saa store Ting i Bevægelse for at danne et Menneskelegeme, hvis den usynlige Bygmester kun havde dette korte Døgnflueliv til sin Raadighed i Forhold til Evigheden, Det organiserende Princip har dog anvendt et ganske omfattende Arbejde. Efter min Mening omspænder et Menneskelegeme en ufattelig Masse Enheder. Hvad mener man om dets underfulde Struktur og den Hensigtsmæssighed, hvormed de forskellige Organer spiller sammen? Hvad mener man om de 30 Billioner Celler, hvoraf det ifølge Videnskaben er dannet? Hvad mener man om den enkelte Celle, der danner et Mælkevejssystem af Atomer og Elektroner? Ja, undskyld jeg spø'r - men toner Evigheden ikke allerede frem her i Menneskets fysiske Hylster? Hvornaar er Ideen udsprunget til det Mælkevejssystem, der danner den første Celle, som senere skulde indgaa i det vordende Menneskes Legeme? Hvor gammel er den Cellebevidsthed, der har kunnet undertvinge og indbygge et Mælkevejssystem af Atomer og Elektroner i sin Struktur?

..

Saa stort et Spil er der sat i Scene, at der skal anvendes Billioner af mikroskopiske Mælkevejssystemer for at frembringe Menneskets fysiske Form, Med ufattelig Visdom har det organiserende Princip i Mennesket sørget for Formernes fortsatte Eksistens gennem Reproduktionen.

ALMAGTEN har nedlagt sin overdaadige Opfindsomhed i Kromosomernes Mysterium for at sikre Afkommets fysiske og mentale Forædling i den korte Tid, det optræder paa vor jordiske Arena - men Formens Herre og Mester, en Mozart eller Schubert f.Eks., skulde disse underfulde Genier med deres næsten udtømmelige Muligheder og Iderigdomme være blæst ud for stedse? Uendelig Visdom og Almagt forenet for at frembringe og opretholde det sekundære - og komplet Hjælpeløshed og Hjærteløshed, naar det gælder at bevare det primære. Ja, hvor utroligt det end kan lyde - en saa blasfemisk Fortolkning har en pessimistisk og materialistisk indstillet Videnskab vovet at byde det nittende Aarhundredes Børn! "Det er kun Daaren, der kan tro, at Bevidstheden kan fortsætte fra det Øjeblik Døden har opløst Hjernen i sine Ursbstanser." "Det er Hjernen, der avler Tanke paa samme Maade som Leveren avler Galde", hed det. Men nu vil jeg spørge: Er det Hjernen, der avler Tanke - hvad er det saa, der avler Hjerne? Tror man ikke, at der skal en Smule Omtanke, Overblik og Beregning til for at frembringe saadan et Kunstværk som den fysiske Hjerne? Hvad kalder man Ide, Plan og Hensigtsmæssighed? Tror man ikke, at disse Egenskaber er lidt i Familie med Tanke?

Vi ser altsaa, at der skal bruges Tanke til at skabe Hjerne. Hvem kom saa først i den evige Udvikling: Tanken eller Hjernen? Naar vi skal være rigtig ærlige - og det skal vi vel - tror man saa, at vi ad denne Vej er kommen den egentlige Løsning nærmere end det gamle Spørgsmaal: Hvem kom først - Hønen eller Ægget?

Ak ja - nu har man vist siddet og vrøvlet saa længe frem og tilbage, at der er ved at gaa Politik i Talen. Men inden jeg gaar til Ro, vil jeg dog prøve paa, om jeg skulde kunne skrive mine Tanker ned i en lige saa enkel Form, som jeg har siddet her i min Stol og tænkt dem. Og saa vil jeg ønske, at de maa møde nogle Mennesker, der har saa lille en Forstand, at de kan lære lidt af dem.

8.12 Lars Nibelvang dør den 8. januar 1947 69 år gammel efter en længere sygeperiode.

Martinus skriver følgende nekrolog over Lars Nibelvang i Kosmos januar 1948 side 13-14.

Forfatteren Lars Nibelvang

in memoriam

Torsdag den 8. Januar døde Forfatteren Lars Nibelvang efter en længere Tids svær Hjertesygdom. For den store Offentlighed er Lars Nibelvang kendt igennem sine Oplæsninger i Radioen og sine Noveller i Politikens Magasin. Men hans store Livsinteresse var Aandsforskning. Hans utrættelige Søgen efter Sandheden kendte ingen Grænser. Her var der ingen Anstrengelser, der var for store eller uovervindelige. Som et Eksempel kan nævnes, at han, som ikke havde lært engelsk i Skolen, for at kunne studere et engelsk okkult Værk paa flere Bind sled en engelsk Ordbog op. Men Resultatet heraf blev, at han siden hen kunde slaa op og læse i nævnte Værk, hvor det skulde være. Et saa utroligt Selvstudium, baade af Sprog og Aandsmysterium, ved Siden af sin daglige Gerning (Lars Nibelvang var oprindelig Musiker, før han naaede igennem som Forfatter) tør vist siges at være temmelig enestaaende, og i Særdeleshed naar man erindrer sig, hvor vanskeligt tilgængelig Aandsforskningens Objekter og Stof i sig selv er.

Med denne Ihærdighed havde Lars Nibelvang lige fra sin pure Ungdom sat sig ind i alle de førende Aandsretninger: Spiritisme, Teosofi og Antroposofi, og hvad der ellers er tilgængeligt paa dette Omraade for en Forsker i Danmark. Men denne hans Forskning havde ikke givet ham det sjælelige eller aandelige Fundament, som han var klar over maatte eksistere, og som han vidste fra sit Studium af Verdenslitteraturen, at visse enkelte Personer havde fundet eller oplevet. Og midt i denne hans Søgen havde Forsynet

bestemt, at vi skulde mødes. Mit Møde med ham var et Svar fra Forsynet paa min egen Søgen efter aandelig Klarhed. Man maa her erindre, at dette vort Møde fandt Sted umiddelbart før, den aandelige Afklaring af min Bevidsthed blev udløst, jeg har skitseret i min Bog „Omkring min Missions Fødsel”, den Oplevelse af de evige Fakta, som blev Fundamentet for min Mission og Skabelse af „Livets Bog” og de hermed forbundne supplerende Skrifter, der i saa urokkelig en Grad blev det tilfredsstillende Svar paa Lars Nibelvangs Søgen efter Sandheden. Lars Nibelvang blev saaledes mit aandelige Arbejdes første Discipel. Han blev det første Menneske, der fandt sit Livsfundament i den sammenhængende, kosmiske Analyserække, som min Manifestation af det evige Verdensbillede kom til at udgøre, og som han saa haardnakket igennem Resten af sit Liv forsvarede.

Men ved mit første Møde med Lars Nibelvang, der fandt Sted en Dag i Februar 1921, var jeg saaledes et ganske ubeskrevet Blad med Hensyn til Aandsforskning, medens han var en fremragende og skarpsindig Aandsforsker med mange Aars energisk Studium bag sig. Jeg spurgte spagfærdigt den fremskredne Forsker, om man i de højere, intellektuelle religiøse Opfattelser, som han jo havde saa stort et Kendskab til, og som jeg eventuelt gerne vilde sætte mig ind i, forkastede Bønnen og Opfattelsen af en Guddoms Eksistens. Da Svaret blev dette, at hverken Bønnen eller Guddommen blev annulleret i disse nye Anskuelser, var jeg tilfredsstillt. Havde Svaret været en Fornægtelse af disse to højeste Faktorer i Livet, var dette vort første Møde sikkert ogsaa blevet vort sidste. Men nu blev min Tillid til Aandsforskningen vakt, og jeg var blevet en Indstilling i min Bevidsthed kvit, der ellers vilde have forbudt mig at læse eller lytte til de nye religiøse Fortolkninger eller Opfattelser. Ved dette vort første Møde var jeg saaledes Lars Nibelvangs Discipel. Men ved Afskeden overrakte han mig en teosofisk Begynderbog, som jeg egentlig var kommet for at laane, med de Ord: „De skal se, De vil snart blive min Lærer”. Hvordan dette skulde gaa til var for mig paa dette Tidspunkt ganske

ufatteligt. Jeg maatte jo regne med hans store Forspring i Forskningen, det mangeaarige, ihærdige Studium, han allerede havde bag sig, medens jeg stod ved de første Blade af Aandsforskningens ”A.B.C.”.

Men Forsynet gav ham Ret. Det viste sig nu, at min Bane ikke skulde blive Forskningens eller Læsningens møjsommelige og trange Vej. Inden den laante Bog var læst til Ende, indtraadte de Begivenheder eller aandelige Oplevelser, der gjorde al Læsning og Studium overflødig for mig og samtidigt blev Fundamentet for min Mission. Og allerede ved vort næste Møde var vore Roller ombyttede. Jeg var blevet den talende og Lars Nibelvang den lyttende. Og nu fulgte tre dejlige Aar, hvor vi næsten dagligt kom sammen og drøftede mine Analyser af Verdensbilledet, alt eftersom de blev skabt. Men selv om denne min Forvandling for Lars Nibelvang vakte en næsten lige saa stor Begejstring og Glæde som for mig selv, maa man ikke tro, at han blindt accepterede mine Analyser. Han var den fødte Skeptiker og lod sig ikke paa nogen som helst Maade overbevise af mine Analyser eller Beretninger, før de var saa afklarede, at de for ham ikke var til at komme udenom. Og her maa man huske paa, at Lars Nibelvang havde et ualmindeligt stort Materiale fra Aandsforskningens store Kapaciteter at kunne holde op imod mig eller mine Paastande. Ja, han var næsten Inkarnationen af den skeptiske Menneskeheds samlede Spørgsmål paa det rent sjælelige eller religiøse Omraade.

Samtidigt med, at jeg skabte Analyserne af Verdensbilledet, kunde jeg saaledes, igennem Lars Nibelvangs Reaktion overfor disse, afkontrollere deres Bærekraft. Kunde de ikke overbevise ham, var jeg klar over, at de var utilstrækkeligt klare og derfor heller ikke vilde kunne overbevise andre intellektuelle, skeptisk indstillede Forskere. Og jeg maatte da se at faa fjernet de Uklarheder i Analyserne, der kunde vække Misforstaaelse. Og saaledes kan alle de af ”Livets Bog”s Læsere, der i Dag finder Løsningen paa Livsmysteriet igennem dens kosmiske Analyser, i nogen Grad takke Lars Nibelvang for denne deres Oplevelse. Thi uden hans Skepticisme og Protest vilde

Analyserne i stor Udstrækning sikkert være kommet til at ligge paa saa højt et Plan, at de vilde have været uopnaaelige for almindelig intellektuel Fatteevne.

Vort Møde var saaledes ikke en tilfældig overflødig Sammenkomst. Begivenhederne har vist, at Gud havde ført Lars Nibelvang til mig, for at han kunde være den Model paa den jordiske Menneskeheds nuværende intellektuelle Niveau, efter hvilken den ny Terminologi paa det evige Verdensbillede kunde udformes og tilpasses og derved blive tilgængelig for den kommende Almenhed.

Men rent bortset herfra var Lars Nibelvang et meget kærligt Menneske, der Øjeblikkelig tilbød mig Økonomisk Støtte, da min aandelige Bevidsthed brød frem, saaledes at jeg helt kunde hellige mig den, ligesom han førte mig sammen med sin Familie og et Par enkelte af hans Barndomsvenner, der for øvrigt blev hans Venner for hele Livet. Disse faa Mennesker blev ogsaa min Sags første Venner. Den lille kærlige Kreds sluttede op om mig i min Missions første Aars spæde Begyndelse. Og takket være denne lille Kreds blev mit aandelige Arbejdes første vanskelige Aar mildnet, og Skabelsen af Fundamentet for min Mission: Klarlæggelsen af Verdensbilledet, gjort mulig.

Men efterhaanden blev Verdensbilledets Analyser færdige, og Forsynet iværksatte andre Menneskers Møde med min Mission, Mennesker der ligeledes hver paa sin Maade fik sin store eller lille Rolle at spille i min Sags Vækst og begyndende Udbredelse. Og med denne Vækst vokser ogsaa Arbejdet indenfor Sagen. Bjærge af Opgaver taarner sig op og venter paa sin Løsning. Tusinder af Mennesker er nu i Færd med at studere eller tilegne sig Verdensbilledets kosmiske Analyser. Breve fra mange Lande er begyndt at strømme hertil, ligesom vi dagligt har Besøg af ulykkelige Mennesker, der søger Sagens Raad og Vejledning i deres nedbrudte Sjælstilstand. Min Sag er saaledes forlængst vokset ud over den lille intime Vennekreds, der saa kærligt sluttede op om mig ved min Missions Fødsel. Men saa længe mine

Analyser bestaar, og hvor som helst de vil brede sig ud over Verden, vil de gøre Mindet om Lars Nibelvang og, alle de andre af min Sags trofaste Venner lysende.

Fra Indien, fra Persien, fra gamle Ægypten - Pyramidernes og Sfinksernes Hjemland - fra de muhamedanske Moskeer, fra de gamle Grækere, fra Kvækerne, fra Indianernes Løvhytter, fra Øst til Vest, fra Nord til Syd - straalere den samme Grundtanke mejslet med Ildskrift: AAND er evig hinsides Ild, Vand, Staal, Bly og Øvrige materielle Foreteelser, Fødsel og Død er kun Krusninger paa det evige Oceans Overflade!

(Fra Lars Nibelvangs Bog: Er Døden en Illusion?)

Som vi kan se af nekrologen påpeger Martinus netop hvor meget Nibelvang har betydet for Martinus og Sagen i den første tid, hvor Martinus skulle afprøve sin fremstillingsform og træne i at fremstille sine analyser på en for det almindelige menneske forståelig form. Vi lægger mærke til at Martinus siger:

”Begivenhederne har vist, at Gud havde ført Lars Nibelvang til mig, for at han kunde være den Model paa den jordiske Menneskeheds nuværende intellektuelle Niveau, efter hvilken den ny Terminologi paa det evige Verdensbillede kunde udformes og tilpasses og derved blive tilgængelig for den kommende Almenhed.”

Okkultisten februar 1948 side 28-29 "Lars Nibelvang in memoriam"

Georg Talmer og Helmer Fogedgaard skrev her hver sin nekrolog over Lars Nibelvang.

Georg Talmer siger, at Nibelvang i det sidste års tid ikke kunne fungere som medarbejder ved Okkultisten på grund af sygdom. Nibelvang havde jo været medarbejder ved Okkultisten i hele perioden fra første årgang. Et par måneder før Nibelvangs død, havde Georg Talmer lavet et interview med ham hvor han fortæller, at han har beskæftiget sig med åndslivets problemer siden han var en grøn dreng. Det beløber sig til et halvt hundrede år, idet han når at blive 69 år. Nibelvang udtaler sig meget beskeden

om sin indsats. Han siger, at Martinus arbejde var og er hans dybeste interesse.

Georg Talmer omtaler i nekrologen ”de fire sidste bøger” som Nibelvang havde skrevet på samtidig, igennem flere år:

”De fire sidste Bøger, som han havde skrevet paa samtidigt i flere Aar, naaede han ikke at faa gjort færdige. Hovedsageligt skildrer de Typerne – ofte mærkelige Mennesker – som Nibelvang var kommet til at holde af gennem sin afvekslende Jordevandring, skønt de fleste slet ikke ved, hvor meget han holdt af Menneskene og deres dramatiske indviklede Kamp, - og vel sagtens også holdt saa meget mere af, fordi han vidste, at der bag enhver Livsforeteelse stod en Aarsagslov, som ville føre Dramaet til en harmonisk Løsning, langt ud over Døden.

I dag ved han selv mere om dette Emne end vi, der staar her og venter paa en Mulighed for igen at komme i Kontakt med ham.”

Helmer Fogedgaard skriver blandt andet:

”Allerede i 1940, da jeg startede Okkultisten, meldte Lars Nibelvang sig som Medarbejder, og han blev en af de mest populære skribenter i vort Frisindede Blad. Hans Skriveform var letfattelig, sprudlende og sandfuld. Dybe Tanker og tung Filosofi gjorde han let tilgængelig, og faakunne som han popularisere Martinus’ kosmiske Analyser, der havde hans særlige Kærlighed. Men Nibelvang var i øvrigt interesseret i al Okkultisme, og han var meget alsidig belæst på dette område.

Det er tungt at skulle miste en saa aandfuld og hjertevarm Ven. Og for okkult Skribentvirksomhed herhjemme betyder det et meget alvorligt Tab. Vi er alle blevet fattigere, efter at han har maattet forlade os. Men det vigtigste er, at Nibelvang nu er kommet til en lysere Verden, hvor han hører mere hjemme. I sit nye og ungdommelige Legeme vil han under de nye Forhold kunne genoptage sin værdifulde Aktivitet, og maaske faar vi ogsaa en Hilsen fra ham. Lad os sende kærlige Tanker til ham og altid bevare hans Minde med Tak for det meget, han bragte os.”

Medarbejderne ved Okkultisten sendte følgende til Lars Nibelvangs enke:

Kære Fru Karen Nibelvang -

I vor inderligste og taknemmelige Minde for den Indsats vor kære Ven og Kammerat Lasse har gjort paa Aandslivets Omraader, og i Bevidstheden om at alle Deres og hans positive Kræfter og Tanker har og vil sætte sine Spor, og i Ønsket om at De altid vil henvende Dem til os, om De faar Brug derfor, saa vi kan yde en ringe Gengældelse for hans Indsats, beder vi Dem modtage vor sidste jordiske Hilsen til Lasse.

Vi mener, at saaledes som vi udtrykker vor Opmærksomhed, kommer den bedre i Overensstemmelse med Lasses Tankegang og Indstilling til Livet, om han havde staaet i vor Sted, og beder Dem derfor om at lade det ske saaledes.

I vor inderligste Medfølelse og Hengivenhed:

Helmer Fogedgaard

Kai Hagstrøm

Chr. Brinch

Aage Hermann

L. Brinkfort

Sven Türck

M. Frandsen

A. Germes ?

Ove Petersen

Carl V. Hansen

A. P. Dueholm

G. Talmer

Jeg kan desværre ikke oplyse hvad der fulgte med denne skrivelse fra Okkultistens medarbejdere til Lars Nibelvangs enke. Der er ingen nulevende der ved det, og jeg fik ikke spurgt Helmer Fogedgaard om det inden han døde.

Forfatteren Aage Hermann skrev følgende mindeord om Lars Nibelvang:

Lars Nibelvang

I Radioavisens Kl. 20-Udsendelse Torsdag Aften blev det fortalt, at Forfatteren Lars Nibelvang var død 69 Aar gammel. Han var Forfatter til forskellige filosofiske Værker, prægede af hans store Interesse for okkulte

Spørgsmaal, som han havde studeret med kritisk Sans og aldrig trættest Iver efter at finde frem ikke til en trøsterig, men til en helt sandfærdig Livsopfattelse. Men desuden havde han en usædvanlig Evne til at skildre mærkelige Mennesketyper baade fra Landet, hvor han var født og opdraget, og fra Byen, hvor han i mange Aar virkede som en dygtig Musiker. I Magasiner og Ugeblade fandt man ofte hans Navn, og i Radioen lod han ofte sin egen Stemme høre. De, der læste ham eller lyttede til ham, fortrød det ikke. Bag alt, hvad han skrev, laa en særpræget og helstøbt Personlighed.

Gennem sin Virksomhed, og allermest gennem sit Væsen, vandt han sig mange Venner, som efter hans Død vil bevare Mindet om en vennesæl, taknemmelig og hjælpsom Mand, et usædvanlig rigt udstyret Menneske, der aldrig som Skribent naaede den Anerkendelse, han fortjente. Aa. H.

8.13 Lars Nibelvangs ikke udgivne manuskripter.

Lars Nibelvang skrev allerede i sin store artikelserie i Okkultisten 1941 (som derefter også i 1941 blev udgivet som bog på Okkultistens forlag), at han i 16 år havde haft et færdigt manuskript liggende i sin skrivebordsskuffe, omhandlende sine oplevelser i samværet med Martinus i perioden fra Martinus kom til ham første gang i 1921, og nogle år frem. Perioden han skriver om må være fra 1921 til 1925, idet 16 år tidligere end 1941, vil sige 1925. Han sagde at på dette tidspunkt var manuskriptet færdigt til udgivelse. Det blev dog ikke udgivet nogensinde, ”og det er aldrig blevet fundet”. Som det er nævnt foran er det nu kommet frem og er gengivet i sin fulde ordlyd i appendiks A her i bogen.

Nibelvang havde yderligere, i flere år derefter fortalt, at han skrev på 4 større bøger, som det også ovenfor er nævnt i nekrologen, skrevet af Georg Talmer. Ifølge det foran nævnte, må det dreje sig om en bog omhandlende Nibelvangs oplevelser i samværet med Martinus, umiddelbart efter at Martinus fik sin kosmiske bevidsthed, derforuden en bog om ”Martinus som lærer og menneske”, og altså to bøger mere, hvoraf den ene nok er den bog som jeg nedenfor omtaler som ”den sorte bog”.

Da jeg næsten havde afsluttet nærværende biografi om Martinus kom der to af Lars Nibelvangs forsvundne manuskripter for dagens lys. Det var Nibelvangs manuskript der fortæller om de første år han havde sammen med Martinus. Dette manuskript har jeg også omtalt andetsteds i bogen og manuskriptet er i sin fulde ordlyd indføjet som appendiks A her i bogen. Det andet manuskript der kom frem var et manuskript til en bog som Lars Nibelvang havde udarbejdet på basis af en række af de, skal vi kalde dem noveller, eller tidsbilleder, som han havde skrevet til Politikens Magasin, der beskriver mennesker på landet syd for København i området omkring Vridsløsemagle, Ledøje og Sengeløse i slutningen af 1800-årene og i begyndelsen af 1900-årene.

Lars Nibelvang kalder arbejdet: ”Fra Sokkelund Herred” med undertitlen: ”(Kulturbilleder af Lars Nibelvang)” Manuskriptet er på 127 sider. Indholdsfortegnelsen viser de enkelte noveller er følgende:

Indholdsfortegnelse.

- 1.) ”Mosernes Trælle”
- 2.) ”En fattig Mand”
- 3.) ”Kisten Lars Pæs’ Album”
- 4.) ”Per Klink”
- 5.) ”Flinte Niels” (bearbejdet sagn)
- 6.) ”Efter Kirketid”
- 7.) ”Jens Coctail’s Jubilæum”

I forordet skriver Lars Nibelvang følgende:

FORORD !

Utrættelig arbejder Menneskeanden sig tilbage i Tiden for at finde sin Urtype. De smaa bibelske 6000 Aar tager sig allerede ud, som et Skridt fra en langbenet Mand. Den embryologiske, anatomiske og geologiske Forskning har strakt sit Søgelys Millioner Aar tilbage i Urtaagen. En Laarknogle her, et kæbeben der - bestandig finder man Spor af ”Homo sapiens”.

Dag efter Dag værner nænsomme Hænder over hvert eneste Brudstykke, som kan kaste Lys over Menneskelegemets Udvikling fra

lavere til højere Former. Og Erfaringerne har vist os, at selv et nok saa ringe Fund, kan efterlade sig meget værdifulde vink til den intuitionsbetonede Forsker.

Hvorfor skulde man saa ikke opsamle og værne om de komiske og tragiske "Snurrepiberier", der vidner om Menneskets gradvise aandelige Udvikling? Hver Tidsperiode (stor eller lille) har som bekendt sin egen karakteristiske Tankesfære. Forfatteren af disse jordbundne Fortællinger har derfor fortrinsvis set sin beskedne Opgave i, at udgrave nogle Typer af sine tidligste Barndomserindringer, hvis Tale-, Tænke- og Handlemaade hører hjemme blandt de straatækte og lerklinede Bondehytter, som nu om Stunder bliver sjældnere og sjældnere, og som rimeligvis snart vil forsvinde sammen med den Mentalitet, der har skabt dem.

Forfatteren.

Manuskriptet viser Lars Nibelvangs overordentlige fine måde at indleve sig i disse mennesketyper liv og tankegang. De mennesketyper han beskriver er typer, han har mødt i sin barndom i Vridsløsemagle og området deromkring. Det er ikke så underligt at Nibelvang skriver om mennesker der gravede tørv, da der var betydelige moseområder i hans fødeegn.

Det forlyder fra mennesker hvis sandhedsværdi jeg ikke i mindste måde vil betvivle og som var venner med Nibelvang, at der på et tidspunkt forelå to versioner af en bog om Martinus som menneske. Een bog var en kritisk bog om Martinus som menneske, den "sorte" bog, og en anden var en meget positiv bog om Martinus (antagelig den han omtaler i sin artikelserie i Okkultisten i 1941).

Nibelvang nævner selv, som jeg også har refereret ovenfor, i sin artikel i Okkultisten oktober 1945 side 151-155 "Hvem og hvad er Martinus?", at han arbejder på et stort værk om Martinus som lærer og menneske. Han skriver her:

"Nu har jeg sagt lidt om hvordan jeg ser paa Læreren Martinus; i mit store Arbejde over "Martinus som Lærer og Menneske" skal jeg nærmere begrunde mine Synspunkter."

Det er interessant at han her påpeger at han har sagt noget om læreren Martinus, underforstået, at han ikke har sagt noget om sit syn på mennesket Martinus. Han skelner altså helt klart mellem læreren og mennesket Martinus, og han antyder dermed, at han kunne have et andet syn på mennesket Martinus, end han har på læreren Martinus. Dette kommer klart til udtryk i Nibelvangs artikel i Okkultisten marts 1944 side 49-51 "Ord, der bør siges" hvor han skriver:

"Skulle Martinus oftere vove sig uden for sit eget Moralperspektiv, kan man ganske roligt lægge Armene over Kors; ingen behøver at røre en Haand. Privatmanden Martinus vil – hvad alene mine små Citater har vist – øjeblikkelig blive bekæmpet af – Skribenten Martinus. Vægten af en gigantisk Aands Produktion – hvoraf meget trods alt vil bestaa sin Prøve for Tidens Domstol – vil slå ham i Grus og spærre alle hans Smuthuller, indtil han gennem Selverkendelsens Gethsemane finder ind i hint inderste Lønkammer, hvor der for ham, såvel som for os alle, er Plads til Ordene: Fader, forlad os vor Skyld – og lær os at forlade vore Skyldnere!"

Denne klare skelnen mellem mennesket og læreren Martinus som Nibelvang og flere andre mennesker ser hos Martinus, er vi nødt til at forholde os til.

Vi er nødt til at foretage en vurdering af, om disse mennesker har ret når de siger at der var forskel.

Man må jo konstatere, at Martinus var inkarneret som menneske på menneskets betingelser. Men Martinus havde jo også den specielle side af sit jeg, at han havde sin kosmiske bevidsthed der gav ham mulighed for at skrive sin kosmologi..

Jeg har med denne viden i baghovedet forsøgt at se på dette specielle forhold gennem hele Martinus livsperiode, og jeg skal prøve at give min vurdering i det afsluttende 20. Afsnit: "Mennesket Martinus" på basis af alt, hvad vi har erfaret gennem det kildemateriale, der har været til min rådighed for udarbejdelsen af denne bog.

8.14 Lars Nibelvang og ”den sorte bog”.

Jeg kender kun et menneske, der har læst den kritiske bog om Martinus, og det er Helmer Fogedgaard. Han fortalte mig, at Nibelvang gav ham den til gennemlæsning, men Fogedgaard syntes bestemt ikke at den var god, den gav et fordrejet billede af Martinus som menneske. Fogedgaard leverede bogen tilbage til Nibelvang, og sagde Nibelvang sin mening om den. Fogedgaard så og hørte ikke noget til bogen siden. Fogedgaard kunne ikke sige sikkert, hvornår det var han havde læst den.

Nibelvang havde jo i levende live også interesseret sig for spiritisme. Af mennesker jeg er sikker på taler sandt, har jeg fået oplyst, at Nibelvang efter sin død manifesterede sig for et spiritistisk medie, som så ham gå med dybt nedbøjet hoved, og med en sort bog i hånden. Han tilkendegav over for mediet, at denne bog skulle destrueres, så den ikke blev tilgængelig for noget menneske, for Nibelvang havde nu klarere forstået den rette sammenhæng, og fortrød hvad han dengang havde skrevet. Mediet kendte ikke noget til sagen, og lod ikke meddelelsen gå videre. Nibelvang manifesterede sig derefter igen for mediet, og denne gang lod mediet beskeden gå videre til Nibelvangs enke. Den bog der her er tale om skulle være den kritiske bog, som Fogedgaard har læst.

På et noget senere tidspunkt, ved Nibelvangs enkes død, henvendte Sam Zinglersen sig til de efterladte, for at få at vide om der var nogle uudgivne, eventuelt ufuldendte manuskripter, som Nibelvang havde efterladt sig ved sin død, og som var af interesse for Martinus-Instituttets historiske arkiv. Efter sigende fandt man kun et lille manuskript, som er trykt i bogen: ”Martinus som vi husker ham” siderne 11 til 33. Dette er en meget smuk og kærlig beretning om Nibelvangs samvær med Martinus i de første år. Man formodede at de øvrige manuskripter var blevet destrueret på et tidligere tidspunkt, eventuelt af Nibelvangs enke. Det skal her bemærkes, at det ene manuskript om Nibelvangs samvær med Martinus i de første år er kommet til syne som nævnt ovenfor og gengivet i appendiks A. Det andet manuskript der omhandler tidsbilleder fra Nibelvangs barndom, og som har titlen: ”Fra Sokkelund Herred” med undertitlen: ”(Kulturbilleder af Lars Nibelvang)”, er også kommet til syne, men da det ikke bidrager

yderligere til forståelsen af denne bogs emne har jeg ikke vist nogen tekstafsnit fra dette. Det ser ud til at Nibelvangs manuskript til bogen om Martinus som lærer og menneske er sporløst forsvundet, eventuelt destrueret ligesom ”Den sorte bog”.

En oplysning om fænomenet den sorte bog har vi også fra Per Thorells samtaler med Martinus. Under datoen 10. juni 1979 skriver Thorell:

Tilstede var Martinus og Mischa.
”Martinus var veloplagt og ligesom lidt bedre til bens.

Vi kom til at tale om den megen omtale af Martinus i de gamle årgange af ”Okkultisten”. Nibelvang har i dette blad skrevet begejstret om Martinus, men han blev senere bitter eller måske snarere jaloux, da Gerner Larsson kom ind i billedet. Denne jalousi resulterede i en meget negativ omtale af Martinus i ”Okkultisten”. Desuden skrev Nibelvang en ”sort” bog om Martinus og de omstændigheder, der havde vakt skuffelse og bitterhed i hans sind. Inden sin død blev han dog igen ven med Martinus. Men den ”sorte” bog eksisterede stadig og pinte åbenbart hans sjæl så meget efter døden, at han gentagne gange gennem medier ved spiritistiske seancer gav sig til kende og bad om at få bogen destrueret. Det var Palm’s der overværede disse seancer der udvirkede at bogen blev brændt, hvilket fru Nibelvang kun modstræbende gik med til.

Martinus forklarer denne episode med, at der efter døden eksisterer en ”forgård” til den nye tilværelse, og at ikke udlignede uoverensstemmelser udgør ”huller”, hvorigennem de pågældende dumper tilbage i forsøget på at komme videre.

Efter at bogen var tilintetgjort, kom der ikke flere ”livstegn” fra Lars Nibelvang, der jo spillede en initierende rolle ved starten af Martinus livsværk, og absolut var et af Forsynet udset redskab ved Martinussagens fødsel.”

Det skal her, for fuldstændighedens skyld lige nævnes, at efter at Nibelvang havde være fraskilt i nogle år, flyttede han i slutningen af 20.erne sammen med en kvinde ved navn Karen Nilsson.

De var meget glade for hinanden, men af forskellige årsager blev de aldrig gift, men hun tog efternavnet Nibelvang. Det er hende der omtales ovenfor som Nibelvangs enke. De levede sammen til Lars Nibelvangs død.

8.15 Sammenfattende bemærkninger om forholdet Martinus - Lars Nibelvang.

Ser vi på Nibelvangs rolle i relation til Martinus, står det klart for mig, at det ikke var nogen tilfældighed at Martinus, netop på det mest følsomme tidspunkt i sin åndelige udvikling, mødte Nibelvang. Nibelvang var med sin store viden og klare tænkning, en værdifuld partner eller skal vi sige modspiller for Martinus. Hans medvirken gav Martinus mulighed for at afprøve sine budskaber overfor et menneske med en saglig kritisk men forstående indstilling.

At Nibelvang så på et senere tidspunkt trak sig bort fra Martinus igen, var ikke af væsentlig betydning, hverken for Martinus eller for Nibelvang. Og det står klart, ud fra det Nibelvang har skrevet, at uanset hvad hans skiftende følelser for mennesket Martinus (Hr. Thomsen) tilsagde ham, forblev Nibelvang fuldt ud sikker på, at det Martinus stod for, var det absolut rigtige og sande, og det som skulle videreføre menneskehedens åndelige udvikling.

Jeg håber læseren forstår, at det som mennesker omkring Martinus gjorde til et problem, kun var en lille krusning på et normalt og dybtænkende menneskes følelseshav, og at Nibelvang hele tiden var overbevist om, at Martinus kosmologi var det ærligste og rigtigste udsagn om det guddommeliges natur og de kosmologiske love, som Nibelvang havde stiftet bekendtskab med gennem hele sit livslange studium af de forskellige religioner og trosretninger. Jeg tror ikke man kan være i tvivl, når man læser de artikler Nibelvang har skrevet i den periode hvor han havde trukket sig bort fra Martinus inderkreds.

Man skal lægge mærke til, at Nibelvang efter nogle år forsonede sig med Erik Gerner Larsson, selvom han følte, at Gerner Larsson havde fået den plads ved Martinus side, som ville være den mest naturlige for ham selv. Set ud fra en vurdering af Gerner Larssons og Nibelvangs åndelige udviklingsstade må man jo nok sige, at Nibelvang var langt højere åndeligt udviklet end Gerner Larsson, men på

dette tidspunkt var det ikke den meget erfarne og indsigtsfulde højt intelligente modspiller, Martinus havde brug for, men det var det ubeskrevne blad og den store arbejdssevne som Martinus på netop dette tidspunkt havde brug for, og her havde Gerner Larsson et betydeligt fortrin. Set i bakspejlet kan man måske sige, at forsynet netop gav Martinus det bedst egnede menneske på det rigtige tidspunkt i begge tilfælde. Dette indebærer naturligvis ikke, så vidt jeg kan se, at det var en nødvendighed at Nibelvang skulle trække sig tilbage, set fra dette synspunkt, men måske nok set fra det synspunkt at Gerner Larsson sikkert ikke ville kunne fungere optimalt med Nibelvang ved sin side i arbejdet for Martinus.

Af samtalen mellem Thorell og Martinus fremgår det, at Nibelvang også fuldtud forsonede sig med den menneskelige side af Martinus.

Det står klart, i hvert fald for mig, at Martinus rent logisk gjorde det rigtige ved at vælge Gerner Larsson som sin nærmeste medarbejder på trods af, at han vidste at Nibelvang ikke ville kunne forstå det. Gerner Larsson var et ganske ubeskrevet blad, var meget modtagelig for Martinus kosmologiske synspunkter, og ville på den måde være den mindst tidskrævende at få uddannet til arbejdet som Martinus medhjælper. Med valget af Erik Gerner Larsson fik Martinus også en medarbejder med en meget stor energi og arbejdssevne. Med ham var der heller ingen risiko for, at der skulle blive indvævet elementer fra forskellige religioner og trosretninger i undervisningsprocessen i studiekredse og foredrag, som der kunne være en risiko for ved at vælge Nibelvang.

At Nibelvang var langt mere intelligent end Erik Gerner Larsson, er der vist ingen tvivl om, og med hans meget store viden om "okkultisme" kunne han lettere, umiddelbart forstå dybden i Martinus analyser.

Det er også bemærkelsesværdigt, at Gerner Larsson faktisk ikke stillede spørgsmål til Martinus analyser, og ikke havde behov for at sammenligne dem med hvad andre religioner og trosretninger sagde om de samme emner. Det ville Nibelvang naturligvis gøre, idet han havde et virkeligt overblik over "okkultisme", og dette ville naturligvis medføre tidskrævende drøftelser med Martinus. Skulle sådanne drøftelser fortsætte livet igennem, ville det

medføre, at Martinus måtte bruge så meget af sin tid, at han kunne komme i tidsnød med hensyn til at få fuldført sin kosmologi i en enkelt inkarnation. Det ville også medføre en fare for at mennesker måske ville tro at han havde en del af sin viden fra studiet af andre religioner og trosretninger, hvilket han netop ikke havde. Dette, at Martinus ikke havde kendskab til andre religioner og trosretninger, har Nibelvang gang på gang specielt påpeget i sin omtale af Martinus.

Martinus var så sikker på at han formidlede det absolut rigtige og sande, at der ikke var brug for sådanne drøftelser angående andre trosretningers holdninger. Det fremgår klart af det samlede materiale, at Martinus også selv var klar over at han skulle udnytte tiden så godt som det var muligt, for at han kunne nå det der var blevet hans livsopgave.

Årsagen til at Gerner Larsson ikke havde ønske om intellektuelt at analysere og vurdere Martinus kosmologi, får vi et klart billede af i næste afsnit, 9. afsnit, hvor Gerner Larsson i breve til Helmer Fogedgaard klart tilkendegiver sin holdning til Martinus og hans kosmologi. Jeg må nok sige at Erik Gerner Larssons holdning er en holdning, som Nibelvang hvis han kendte den, ville tage stærkt afstand fra.

Ser vi mere bredt på Martinus dispositioner, ser vi at Martinus valg af Gerner Larsson som ”et ubeskrevet

blad” ikke var enestående. Martinus valgte så vidt det var muligt, hele tiden mennesker som var unge, og så vidt mulig ubeskrevne blade, som sine nærmeste medarbejdere. På den måde kunne han oplære medarbejdere uden for mange svinkeærinder i form af tidskrævende diskussioner.

Helmer Fogedgaard var ligesom Nibelvang et menneske der skulle bearbejde alt nyt intellektuelt, før han kunne gå ind for det. Det er så vidt jeg kan se, også den egentlige årsag til at Fogedgaard aldrig blev en af Martinus egentlige medarbejdere, selv om han ligesom Nibelvang var særdeles kvalificeret til det.

Jeg håber med det her anførte, at jeg har bragt klarhed over forholdet Martinus – Nibelvang set fra Nibelvangs side. Den måde Martinus ser det på, kan man læse om i næste afsnit, hvor jeg gør rede for breve, som Martinus har skrevet til Helmer Fogedgaard, og hvori Martinus nævner sit syn på Nibelvang.

Jeg tror jeg tør konkludere, at ved Martinus valg af Erik Gerner Larsson som sin sekretær og nærmeste medarbejder, fik han en ung relativ stærk medarbejder som kunne suge til sig. Til gengæld fik Martinus også en medarbejder der ser ud til, åndelig set, ikke nær at være på højde med Nibelvang, og som skaffede Martinus forskellige problemer, som Nibelvang aldrig ville have givet anledning til.

-6 AUG. 1934 *411*
-9.AUG.1934

2 *P. 13969*
A 7237

OVERPRÆSIDENTEN I KØBENHAVN

meddeler herved i Overensstemmelse med Lov af 22'April 1904

Lars Peter Larsen,

der er født i Nybølle, Smørum Sogn,
den 20/9 1879
~~og døbt i Smørum Kirke~~
den 7/10 1879,

Bevis for, at han fremtidig med Rette fører Familienavnet N i b e l v a n g
saaledes at hans fulde Navn bliver :

Lars Peter N i b e l v a n g .

København, den 31'Oktober 1933.

J. R. [Signature]

Pallinden-Nielsen

N.B.J.V. 136/1933.
Betales med 4 Kr.

3870
O.J. 1968

857
OVERPR. U.J. 1934

K 1497.45 Bil.
12 MRS. 1945

8.15 - Dokumentet fra 1933, der gav Lars P. Larsen tilladelse til
at ændre sit navn fra Lars Peter Larsen til Lars Peter Nibelvang. - hm

OKKULTISTEN

repræsenterer gennem Maa- nedstidsskriftet og Forlags- virksomheden alle aands- videnskabelige Interesser.

*
Maanedsorganet »Okkultis- tene« er et uafhængigt, idealistisk og uegennyttigt Foretagende, som ønsker at sprede Oplysning om Tilværelsens skjulte Love. Redigeres af en Række Specialredaktører.

*
»Okkultistene« Forlag ud- giver specielt Bøger, som har Tilknytning til psyki- ske, parafysiske, religions- filosofiske og abstrakte Emner.

*
Litterære Bidrag til Maa- nedstidsskriftet saavel som Manuskripter til Udgivelse i Bogform sendes til For- lagets Adresse.

*
For indsendte Manuskrip- ter paatager Redaktionen sig intet Ansvar, med- mindre disse er sendt an- befalet med vedlagt Retur- porto.

*
Annoncer sendes til Eks- peditionen.

*
Faste Abonnenter af »Ok- kultistene« modtager Bladet gennem Avispostkontoret, og Klager vedr. mangelfuld Ekspedition bedes rettet til det lokale Postkontor.

*
»Okkultistene« sendes til alle Landets Boghandlere og Bladudsalg i Kondition og fast Regning.

*
Forlag og Ekspedition:
Kong Georgsvej 63
Tlf. Fasan 2908
Giro-Konto 58626
Postbox 1425, Kbhvn. F.
Udgiver:
Georg Talmer
ansvarlig overfor Presse- loven.

Kære Fru Karen Nibelvang -

I vor inderligste og taknemmelige Minde for den Indsats vor kære Ven og Kammerat Lasse har gjort paa Aandslivets Omraader, og i Bevidstheden om at alle Deres og hans posi- tive Kræfter og Tanker har og vil sætte sine Spor, og i Ønsket om at De altid vil henvende Dem til os, om De faar Brug derfor, saa vi kan yde en ringe Gengældelse for hans Indsats, beder vi Dem modtage vor sidste jordiske Hilsen til Lasse.

Vi mener, at saaledes som vi udtrykker vor Opmærksomhed, kommer den bedre i Overensstemmelse med Lasses Tankegang og Indstilling til Livet, om han havde staaet i vor Sted, og beder Dem derfor om at lade det ske saaledes.

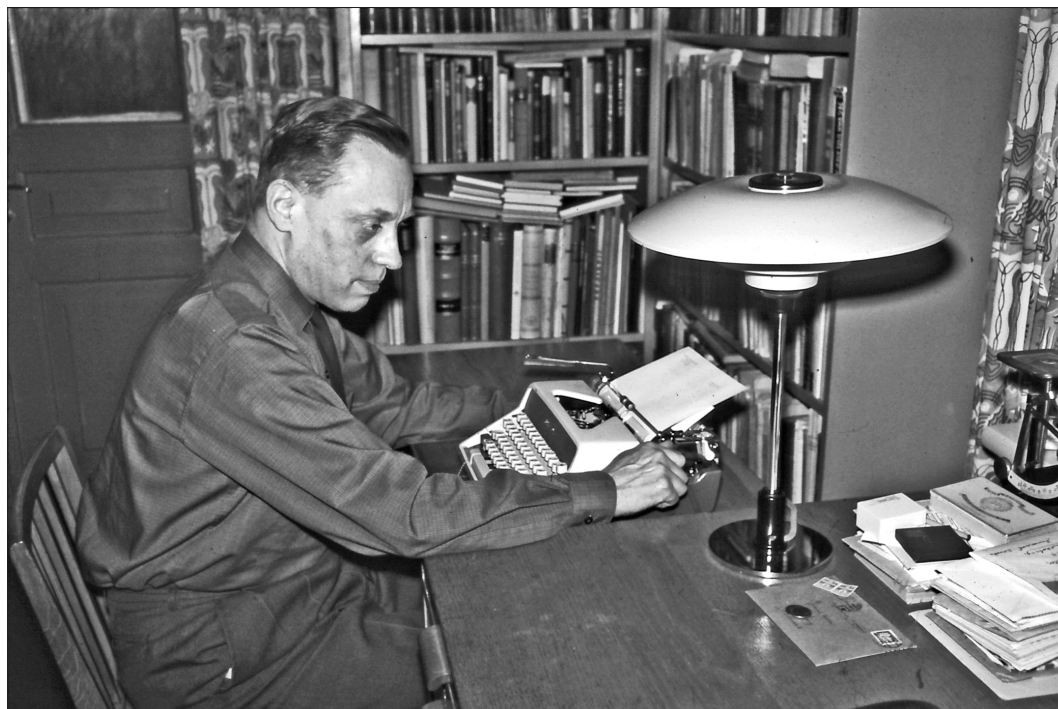
I vor inderligste Medfølelse og Hengivenhed:

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

8.16 - Brevet som medarbejderne ved Okkultisten sendte til Lars Nibelvangs enke Karen Nibelvang ved Lars Nibelvangs død. Jeg ved ikke hvad der fulgte med brevet. - hm

8.17 - Lars Nibelvangs gravsted.
Som man kan se, har gravstenen fået indlagt Martinus hovedsymbol. - hm

8.18 - Helmer Fogedgaard ved sit skrivebord på Rue Villavej nr. 5 i Rudkøbing, omk. 1970 - e